

தேவதை ஒரு

பெசன்ட் நகர் கடற்கரைப்பக்கம் எப்போதாவது வந்திருக்கிறீர்களா? 'எது எடுத்தாலும் ரெண்டு ரூபா, அம்மா, மாதாவுக்கு மெழுகுவர்த்தி, சார் வாங்க, அம்மா வாங்க. டீ, காப்பி, சூடா பஜ்ஜி என்றெல்லாம் நீங்கள் கடற்கரைப் பற்றி ஒரு அபிப்பிராயம் வைத்திருந்தால் - ஐஹும் வெரி ஸாரி. நீங்கள் சென்னைக்குப் புதியவர். ஒரு ரீரிஸ்ட் - அதாவது சுற்றுலாப் பயணியின் பார்வைதான் உங்களுக்கு இருக்கிறது.

நான் அந்தப் பகுதியைச் சொல்ல வில்லை. நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது கடற்கரையின் தென்பகுதி. கட்டணக் கழிப்பிடமும், அதை உபயோகிக்க வரும் ரீரிஸ்ட்களும், கடைக்காரர்களும், டீ காப்பி சமாச்சாரங்களும், ஈக்களும், கழிவுகளும், திரவாண குழந்தைகளும், குடிசைகளும், ஒஸோன் காற்று என்று விஞ்ஞானம் ஏமாற்றப் பார்க்கும் மீன் வாடையும், வலையும், கட்டுமரங்களும், யானையும், ஆதிரஷ்ட லட்சுமி கோயிலும், ஏராள, ஏராள, ஏராள மனிதர்களும் நிறைந்த தென்பகுதி பெசன்ட் நகர்க் கடற்கரைக்கு ஒரு திருஷ்டிப் பூசணிக்காய்.

நான் சொல்வது அதைப்பற்றி அல்ல. வட பகுதி. கார்கள் சத்தமின்றி, புகையின்றி வந்து இளைப்பாறும் பகுதி. மணல் வெளியில் புஷ்பியான குழந்தைகள், விலையுயர்ந்த ஆடைகளுடன் ஃபிரிஸ்பீ விளையாடும் பகுதி. குவாலிட்யும், டாலாப்பும் கலர் கலராக, க்ரீம் க்ரீமாக காற்றில் உலவும் பகுதி. பணம் படைத்த பெண்கள் நுரை அலை நீரில் காலை நனைத்து, ஆடை நனைத்துக் கத்தினாலும் நாராசமாக ஒலிக்காத பகுதி. தண்ணீரில் கால் நனைக்க வரும் பெண்கள் எப்போதும்

செழிப்பாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களின் வழவழப்பான சற்றே அந்தரங்கமான பகுதிகள் மாலைச் சூரியன் வெளிச்சத்தில் மின்னி மற்றவர்களை ஈர்ப்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதவர்கள். அல்லது கொஞ்சம் பெருமைப் படுபவர் களும் கூட. அவர்கள் புடவை கட்டியிருந் தால் இடுப்புச்சரிவு எட்டி இருக்கும் இதயங்களைச் சுண்டி இழுக்கும். மிடி அணிந்திருந்தால் ஆடுசதைகள் துடித்துத் துடித்துத் தூண்டில் போடும். கொஞ்சம் இருளான, தனிமையான பகுதிகளில் காதலர்கள் நெருக்கமாக இருப்பார்கள். ஒருவரை ஒருவர் பெளதீக ரீதியாக உணர்ந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். உதடுகளும், உதடுகளும், விரல்களும், விரல்களும், கால்களும், கால்களும்.

காற்று கற்பழிக்கப்படாமல் கன்னித் தன்மையுடன் இருக்கும். ஒன்றிரண்டு படகுகள் இருந்தாலும் படகு மணல் மேட்டில் நிற்கும் நிலை, காற்று அதன் கொடிக்கம்பத்துக் கொடியைத் தாலாட்டும் நிலை என்று சுற்றுப்புறத்தை இணைத்துப் பார்த்தால் அந்தப் பகுதியே இயற்கை வரைந்த ஒவியமாக இருக்கும்.

நான் வடபகுதியில் இருப்பவன். கடற்கரை மணல் பகுதி முடிந்து, தாச்ச சாலை ரிப்பனாக ஓடும் பகுதியில், ரிப்பனின் இன்னொரு விளிம்பில் அமைந்திருக்கும் மணல் பிரதேசத்தில் பத்து வருடங்களுக்கு முன் குடிசைகள் இருந்தன. எனக்கு அந்தக் குடிசைகளை நன்றாகவே தெரியும். அந்தக் குடிசைகளில் ஒன்றில்தான் நான் இருந்தேன். காலண்டர் தாள்கள் கிழிக்கப் பட்டு, காலண்டர் அட்டைகள் வீசியெறியப் பட்டு, புதுப்புது அட்டைகள் சுவரில்

இடம்பெற, இடம்பெற குடிசைகள் மாறு
மண் மேடுகளாயின. மண்மேடுகளில்
இப்போது, அபார்ட்மென்ட்கள்.

வரிசையான அபார்ட்மென்ட்களில் பத்து
மாடிக் கட்டிடம் நான் இருக்கும் கட்டிடம்.
கடல் காட்சி அபார்ட்மென்ட்ஸ், ஒன்பதா
வது மாடி. ஆயிரத்து முன்னூறு சதுர அடி
ஃப்ளாட். என் ஒருவனே ஒருவனுக்காக
என்று திருமதி ஆஷா சந்திரசேகரன்
வாங்கித் தந்திருக்கும் ஃப்ளாட். மூன்று
படுக்கை அறைகள். ஒவ்வொரு நாளும்
ஒவ்வொரு படுக்கை அறையில் நான். எனது
ஸயாமீஸ் பூனை. ஸயாமீஸ் பூனைதான் என்
தோழன்., தோழி எல்லாமே.

அந்தப் பூனைக்கு ஷீலா என்று பெயர்
வைத்துள்ளேன். அவள் ஒரு கறுப்பழகி.
மின்னும் கண்கள் கொண்டவள். வசீகரமான
குரல் உடையவள். நான் அவளைத்
தூரிகையில் பலவிதமாக சித்தரித்திருக்
கிறேன். எனது டிராயிங் கலெக்ஷனில்
பெரும்பாலானவை என் ஷீலாதான். ஷீலா
நான் வெளியே போனால் என்னோடு
வரமாட்டாள். ஒரே ஒரு தரம் கூட்டிக்
கொண்டு போய், ரத்தத்தை நக்கி விட்டாள்.
அப்புறம் ரத்தம் அவளுக்குப் பிடித்த
இளஞ்சூட்டுப் பானமாகி விட்டது.
ஒருமுறை பென்சில் சீவுப்போது ஆட்காட்டி
விரல் சற்று அழுத்தமாக வெட்டிக்கொண்டு
விட்டது. ரத்தம் முத்தாக வெளிப்பட்டு,
கொப்பளித்துக் கொண்டு கீழே சொட்டு,
சொட்டாகக் கீழிறங்கத் தொடங்கியது.

ஷீலா அப்போது சமையல் அறையின்
கிராணைட் ஸ்லாப் மீது பால் இருக்கிறதா
என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவள்
திருட்டுத்தனமாகப் பால் குடித்தால்,
எனக்குப் பிடிக்காது என்று தெரியும். நான்
கவனிக்கிறேனா, இல்லையா என்று

பார்ப்பதற்குத் திரும்பியவள் கண்களில் என்
விரலில் இருந்து கீழே சொட்டிய ரத்தம்
தெரிந்து விட்டது.

'மயாவ்' என்று உற்சாகக் குரல் ஒன்று
கொடுத்தாள். அங்கிருந்து தாவினாள். ஒரே
பாய்ச்சல். ரத்தத்தின் முதல் முத்து
தரையைத் தொடுமுன் அவளுடைய
நாக்கைத் தொட்டது. மழைநீரை நேரடி
யாகக் குடிக்கும் சக்கரவாகப் பட்சி போல,
ரத்தத்தின் ஒரு சொட்டையும் கீழே சிந்த
விடாமல் நேரடியாகக் குடித்தாள். நான்
ஃப்ரிட்ஜ் திறந்து ஒரு ஐஸ் துண்டை
அறுத்துக் கொண்டு விரல் மீது வைத்தேன்.
ரத்தம் உறைந்து நின்றது. ஷீலாவுக்கு
வருத்தம்தான்.

'மயாவ்' 'மயாவ்' என்று கத்தி, 'இன்னும்
வேண்டும்' 'இன்னும் வேண்டும்' என்றாள்.
எங்கே போவேன் நான்?

'போட' என்று துரத்தினேன்.
கவலையுடன் மூலையில் போய்ச் சுருண்
டாள். அன்றைக்கு முழுக்க என் மேலிருந்த
கோபத்தில் உணவே எடுத்துக் கொள்ள
வில்லை. வஞ்சிரமீனை மணக்க மணக்கப்
பொரித்து அவள் முன் வைத்தேன். சீந்த
வில்லை. திருட்டுத்தனமாக அவள் குடிக்க
நினைத்த பாலை, ஒரு வெள்ளித்தட்டில்
ஊற்றி அவள் முன் வைத்தேன். முகத்தைத்
திருப்பிக் கொண்டாள்.

வருத்தமாக இருந்தது. அவள் மற்ற
எதையும் சாப்பிடாததில்.

சந்தோஷமாக இருந்தது. அவள்
ரத்தத்தை கீழே சிந்த விடாமல் குடித்ததில்,
பளிங்குத் தரை அசிங்கமாகவில்லை.
கவுச்சி வாடை வீசவில்லை. எனக்குத்
துடைக்கும் வேலை எதுவும் வைக்கவில்லை.

என் ஷீலா என்னுடன் இருப்பது எனக்கு
ஒரு விதத்தில் சௌகரியமே. மற்றபடி நான்

தனியன், வேலையற்றவன், வேலை எதுவும் செய்து எனது சக்தியை செலவழிக்கக் கூடாது என்று திருமதி ஆஷா சந்திரசேகரால் பணிக்கப்பட்டவன்.

என்னைப் பற்றி சொல்வது உங்களுக்குப் பிடித்தமான ஒன்றாக இல்லாமல் போகலாம். ஆனால், எனக்கு சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் போலிருக்கிறது. காரணம் நான் தனியன். என் மன உணர்ச்சிகளை யாரிடம் வெளிப்படுத்துவது என்று தெரியாமல் தவிப்பவன். என் இருபது வருட வாழ்நாட்களில் என்னை யாரும் பெயர் சொல்லி அழைத்ததாக ஞாபகமில்லை. திருமதி ஆஷா சந்திரசேகர்தான் என்னை செல்லப் பெயர் இட்டு அழைப்பாள். மற்றவர்களுக்கு என் பெயர் அவசியமில்லாத ஒன்று. என் பெயரில் ரேஷன் கார்டு இல்லை. என் பெயரில் பாங்க் அக்கவுண்ட் இல்லை. என் பெயரில் இந்த ஃப்ளாட் இல்லை. நான் பெயரற்றவன். மற்றவர்களைப் பொருத்தமட்டில், உங்களுக்காக என் பெயரைச் சொல்கிறேன். ஆகாஷ், அவ்வளவுதான் என் பெயர். இது அம்மா வைத்ததா அப்பா வைத்ததா என்று தெரியாது. நான் பள்ளி சென்று பாடம் படிக்காதவன். சின்ன வயதில் தெருப் பொறுக்கியவன். வளர்ந்த பிறகு ஒரு தனி டீச்சரிடம் அவர்கள் வீட்டுவேலையைச் செய்து எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொண்டேன். என் மூளைக்கு இயல்பாகவே புத்திகாலித்தனம் உண்டு. ஐ.க்யூ ஆவரேஜிற்கும் மேலே. அதனால் பிஸிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி என்று வாழ்க்கைக்கு உதவாத எதையும் நான் கற்கவில்லை. வாழ்க்கையை நடத்தப் போதுமான அளவிற்குப் படித்திருக்கிறேன். திருமதி ஆஷா சந்திரசேகர் என்னை மெய் என்று அழைப்பாள்.

காரணம் நான் அவளுடைய பாதுகாவலன் என்று அவள் கருதுவதால், நான் அவளை மெய்க்காப்பாளன் போல் காப்பவன் என்று நினைப்பதால், அவள் தலையால் இடும் வேலையை நான் காலால் செய்வேன். அல்லது அவள் காலால் இடும் வேலையை நான் தலையால் செய்வேன்.

லைஃப் போரடிக்காதா என்று நினைக்கிறீர்கள். அப்படித்தானே. சொல்லுங்கள். அடப் பரவாயில்லை, சொல்லும்மா கண்ணு. அடச்சே. சொல்ரா டேய். ரைட். அப்படி வா வழிக்கு. ஸாரி திடீரென்று வாடா போடா என்று தேர்ட் டிகிரிக்கு இறங்கிவிட்டேன் இல்லை? என் சுபாவம் அப்படி? நான் ஏதாவது கேட்டால் எனக்குச் சாதமாகப் பதில் கிடைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எனக்கு இப்படிக்கோபம் வரும். அது சகஜம். நெவர் மைண்ட் இட்.

எனக்குப் போரடிப்பதில்லை. பகல் நேரங்களில் என்னிடம் இருக்கும் பிலிப்ஸ் ஸ்டீரியோ ஸிஸ்டத்தில் ஹவ் டீ நேம் இட்டில் மூழ்கி இருப்பேன். கண்களில் ஓரங்களில் நீர்க்கியும், எம்.டி.ராமனாத னையும், சிட்டி பாபுவையும், லால்குடியையும், பால் முரளியையும் கேட்கும்போது கசியாத கசிவு ஹவ் டீ நேம் இட்டின் போதுமட்டும் கசியும். அது முடிந்தால் போனிஎம்மைக் கேட்பேன். போனி எம்மில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு நம்பர் இருக்கிறது. நீங்கள் கேட்டீர்களோ இல்லையோ, யெஸ். அதேதான் ஸ்ம்டைம்ஸ் ஐ ஃபீல் லைக் எ மதர்லெஸ் சைல்ட். ஓ ஸம் டைம்ஸ் ஐ ஃபீல் லைக் எ மதர்லெஸ் சைல்ட். நீங்கள் கேட்கும்போதும், அழுவினீர்களானே? நான் அதைக் கேட்டு அழுது கொண்டிருப்பேன். நீங்கள் கிராஸ் அடிப்பீர்களா? அடித்திருக்க மாட்டீர்கள்.

உங்களைப் பார்த்தாலே தயிர்சாதத்துடன் அப்பளம் தொட்டுக்கொண்டு சாப்பிடும் மென்மை வம்சமாகத் தெரிகிறது. நான் கிராஸ் அடிப்பேன். எனக்குக் காட்டமான சார்மினார் பிடிக்கும். சார்மினாருக்கு மேல் கிராஸ் பிடிக்கும். கிராசை எப்படி அடிப்பது என்று உங்களில் பலருக்குத் தெரிந்திருக்காது. நான் சொல்கிறேன். உங்களுக்குப் பழக்கமான வெற்றிலைப் பாக்குக் கடையில் பொட்டலம் வேண்டும் என்று கேளுங்கள். பொட்டலம் நான்கு ரூபாயோ என்னவோதான். ரொம்பவும் சீப்பான விஷயம். அதில் இருந்து கொஞ்சம் எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்து நன்றாக அரக்கித் தேயுங்கள். அது ஒரு மாதிரி சங்கிலி சங்கிலியாய் கோர்த்துக் கொள்ளும். மீன் மஹும். இந்த உதாரணம் சரியில்லை. மீன் தொட்டியில் போடப்படும் புழுக்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அதுபோல ஒன்றாய் கோர்த்துக் கொள்ளும். அதைக் கையில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். சார்மினாரில் இருக்கும் புகையிலையை உதிருங்கள். முற்றிலுமாக வேண்டாம். ஒரு செ.மீ. அல்லது இரண்டு செ.மீ. வைத்துக் கொண்டு மிச்சத்துளைப் போனால் போகிறதென்று கீழே கொட்டி விடுங்கள். தூள் உள்ளே இரண்டு செ.மீ. இருக்கிறதா? மிச்சமிருக்கும் காலி இடத்தில் கிராசை சாமர்த்தியமாக நுழையுங்கள். நன்றாக நுழைத்தபின் உங்கள் இடது பெருவிரல் நகத்தில் வைத்து தொட் தொட் என்று தட்டுங்கள். நன்றாக பாக் ஆகும். ஏதாவது லாஸ் பாக்கிங்காக இருந்தால் உள்ளங்கையில் மிச்சமிருக்கும் கிராசையும் அதனுள் செலுத்துங்கள். டைட்டாய் பாக் பண்ணி நெருப்புப் பற்ற வையுங்கள். சிகரெட் பற்ற வைக்கிற மாதிரிதான். புகை

உள்ளே இழுக்கக் கொஞ்சம் சிரமமாய் இருக்கும். கன்னத்தில் டொக்கு விழும். மனிதனுக்கு புஷ்டியான கன்னமா இல்லை. சொர்க்கமா என்று கேட்டால் எந்த விரலை நீங்கள் தொடுவீர்கள்? சொர்க்க விரலைத்தானே. ரைட். நீங்கள் இந்தப் பக்கம் வரலாம். நம் கட்சி நீங்கள். நுரையீரலில் புகை மெல்ல மெல்லப் பரவுவதை உணர்வீர்கள். கடைகளில் தேன் மிட்டாய் என்று ஒரு ஐட்டம் விற்கும். எங்கே, எவன் எப்படிச் செய்கிறானோ, பார்க்க வேலாக அல்வா நிறத்தில் இருக்கும். கடித்தால் கரையும். உள்ளே ஜீரா தேன் போல இருக்கும். தேன் மிட்டாய். ஒன்று ஐந்து பைசாவோ என்னவோ. ஐந்து பைசாவிற்கு இந்தியாவில் வாங்கும் சக்தி இருப்பதே ஆச்சரியமான விஷயம். பிச்சைக்காரனிடம் கொடுத்தால் ஐந்து பைசாவைத் தூக்கி எறிந்து விடுவான். அந்த 5 பைசாவிற்கு ஒரு தேன்மிட்டாய் கிடைக்கும். ஒரு கை வாங்குங்கள். அப்படியே வாயில் போட்டு மெல்லுங்கள். நாக்கு, தொண்டை, தொண்டைக்குழாய், வயிறு என்று சகல இடங்களிலும் தித்திப்பை உணர்வீர்கள். ஆயிற்றா? படுத்துக் கொள்ளுங்கள். மேலே சீலிங் ஃபேன் சுற்றட்டும். எக்கச்சக்க வசதி பார்ட்டியாக இருந்தால் ஏஸி மெஷின் ரீங்காரமிட்டட்டும். என் பெட்ரூமில், ஏஸிப்பா. மல்லாக்கப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். கட்டில் இருந்தால் கட்டிலில், இல்லையா தரையில், போர்த்திக் கொள்ளுங்கள். நான் முதல் தடவை கிராஸ் அடித்தபோது அப்படித்தான் செய்தேன். பேர்வையை மீறி என் கால் கட்டை விரல் மட்டும் வெளியே. மேலே ஃபேன் சுற்றுகிறது. அன்றைக்கு ஏஸி இல்லை. நான் என் அறையில் ஃபேனுக்குக் கீழே

படுத்திருக்கிறேன் என்ற உணர்வெல்லாம் கரைந்து விட்டது. நான் வான் வெளியில் மிதந்தேன். நட்சத்திரங்கள் என்னோடு சேர்ந்து மிதந்தன. அப்புறம் கடற்கரையில் அலைகளுக்கு வெகு அருகில் படுத்திருந்தேன். அலைகளின் ஹவ் டு நேம் இட் இசை. என் உடல் முழுக்க வருடிச் சென்ற தென்றல். குளிராகவும், குளிராக இல்லாமலும் ஓர் உணர்வு. நேர் மேலே நிலா. என் மீது பாலைக் கொட்டுகிறது. கொட்டுகிறது. அப்படி கொட்டுகிறது. நான் அதைக் குடிக்க முடியாமல் மூச்சுத் திணறுகிறேன். அப்படி முடியாமல் மூச்சுத் திணறுகிறேன். ஓர் உணர்வு உங்களையும் ஆட்கொள்ளும். கிராஸிற்கு அப்படி ஒரு சக்தி இருக்கிறது. பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் நான் உணர்ந்த உணர்வு வெகு அந்தரங்கமானது. பெண் சம்பந்தப்பட்டது. அருகில் பெண் இல்லை. முப்பரிமாணமும், தொடு உணர்ச்சியும் இல்லை. ஆனால் எல்லாம் இருக்கும். ஒரு பெண் ஒருத்தி அருகில் இருந்தாள். சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம். சத்தியம். பெண் இல்லாமலே பெண் இருப்பது எப்படி சாத்தியம் என்று நீங்கள் கேட்டால் என் ஒரே பதில் Please taste the taste of grass atleast once.

அந்தப் பெண்ணிற்கு நான் என் மனதில் நினைத்துக் கொண்டிருந்த மாதிரியே பாகங்கள். அட, அட, அட. எவ்வளவு பெரிய உதடுகள். உதடுகளில் தேன் நிற்காமல் வழிந்து கொண்டே... வழிந்து கொண்டே இருக்கிறது. என்னால் சுவைத்து மாள வில்லை. அவளுக்கு உதடுகள் மட்டுமல்ல. மற்ற யாவுமே, மற்ற யாவுமே பெரியவை. நான் கச்சேரியைத் துவங்கினேன். லால்குடி, பரமக்குடி, சிட்டிபாபு, சட்டிபாபு, இளையராஜா, மூத்தராஜா வரை நடத்தாத

கச்சேரியை நான் நடத்தினேன். ஒரே விளையாட்டுதான்.

அன்றிலிருந்து பகல் வேளைகளில் கிராஸ் இல்லாவிட்டால் நான் இல்லை. கிராஸ் என் வாழ்க்கையில் வந்த பிறகு எனக்கு என்னென்ன உண்மைகள் எல்லாம் தெரியத் தொடங்கின தெரியுமா? நான் ஒரு பிறவிக்கவிஞன் என்பது அப்புறம்தான் தெரிந்தது. கண்ணதாசன் என்ன கண்ணதாசன். அந்த ஆள் நான் முற்பிறவியில் எழுதிய கவிதைகளை எல்லாம் காப்பி அடித்து எழுதியிருக்கிறான். பெயர் வாங்கியிருக்கிறான். வீடு வரை உறவு, வீதிவரை மனைவி, காடு வரை பிள்ளை, கடைசி வரை யாரோ பாட்டு நான் எழுதியது. நதியில் விளையாடி, கொடியில் தலைசீவி நடந்த இளந்தென்றலே என்னால் படைக்கப்பட்டது.

என் படுக்கைக்குக் கீழே பாருங்கள். பெட்டி பெட்டியாய் கவிதைகள் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். எவ்வளவு கவிதைகளை வேண்டுமானாலும் எடுத்துப் படியுங்கள். அவ்வளவு அட்டகாசமாக இருக்கும். என்னுடைய இன்னொரு கவிதையைச் சொல்லட்டுமா? சொக்கிவிடுவீர்கள் சொக்கி.

காலங்களில் அவள் வசந்தம்
கலைகளில் அவள் ஓவியம்
மாதங்களில் அவள் மார்கழி
மலர்களிலேயே அவள் மல்லிகை.

எப்படி? என்னுடன் கூடி விளையாடி னாள் என்று சொல்லவில்லை. அவளைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். இப்போதெல்லாம் எனக்கு இன்னொரு மகத்தான உண்மையும் தெரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது. நீங்கள் தேசப் பிதா, மகாத்மா, சாம்பியன் ஆஃப் ஃப்ரீடம் ஃபைட்டர் என்றெல்லாம் சொல்கிறீர்களே. காந்தி. மகாத்மா காந்தி. மோகன்தாஸ்

இட. நான் பகல் வேளைகளில் கவிதை எழுதிக் கரைகிறேன். உணர்வுகளில் துடிக்கிறேன். மற்றவர் துயரங்கள் என் துயரங்கள். மற்றவர் அவலங்கள் என் அவலங்கள். மற்றவர்கள் பாவச் சிலுவையைச் சுமக்கும்போது நானும் பாவச் சிலுவையைச் சுமக்கிறேன். என் பாரம் நானுக்குநான் கூடிக்கொண்டே போகிறது என் தோள் தினத்திற்கு தினம் தொய்ந்து கொண்டே போகிறது. என் இரவுகள் அப்படி இல்லை. இரவுகளில் நான் லேசாகிப் போகிறேன். ஏனென்றால் இரவுகளில் தினம் ஒரு தேவதை என்னை தேடி வருகிறான். அதனால்தான் அஹ்ஹா... அஹ்ஹா... அஹ்ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்ஹ் ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ.

தீவிர ஒரு தேவதை 2

இரவு மணி பத்திற்கு நான் என் இரவு உணவை முடித்திருப்பேன். நோ கிராஸ். இரவு வேளைகளில் எனக்குப் போதையூட்ட கிராஸ் தேவையில்லை. திருமதி ஆஷா சந்திரசேகரின் தயவில் எனக்கு அயல்நாட்டு ஷாம்பெய்ன் பாட்டில்கள் கிடைக்கின்றன. ஓர் இரவுக்கு ஒரு ஷாம்பெய்ன் பாட்டில்.

“எனக்கு கரும்புதான். இனிப்புதான். தேன்தான். பிரியமானவள்தான். சர்க்கரைக் கட்டிதான். உள்ளே வா”

"என்னைச் சாப்பிட்டு விடுவது போல் பார்க்கிறீர்கள்?"

"யெஸ். யெஸ். எனக்கு உன் வளைவுகள் தெரிய வேண்டும்"

"தெரிந்து கொள்ளலாம்"

"உன் பரிமாணங்கள் தெரிய வேண்டும்"

"ம்... ம்... ம்..."

"அதற்கு முன் உன் பெயர் தெரிய வேண்டும்"

"உங்களுக்கு என்ன பெயர் பிடிக்கும்?"

இந்தப் பெண்கள், இந்தத் தேவதைகள் அப்படி ஒரு கேள்வியை ஏன்தான் கேட்கிறார்களோ. நானும் தவறாமல் பார்த்து விட்டேன். திருமதி. ஆஷா சந்திரசேகர் அனுப்பும் அத்தனை பெண்களும் என்னிடம் இந்தக் கேள்வியைத் தவறாமல் கேட்கிறார்கள்.

"ரத்னா" என்பேன். எனக்குப் பிடித்த பெண் பெயர். உச்சரிக்கும்போதே ஐவலிக்கும். நெருங்கினால் பொசுக்கும்.

"ரத்னா"

"ஆம்"

"என்ன ஆச்சரியம். என் பெயரும் ரத்னாதான்"

"ஓ... புல்லிட"

"ஏன் டார்லிங். உங்களுக்கு என் பெயர் பிடிக்கவில்லையா?"

"பிடித்திருக்கிறது, பிடித்திருக்கிறது"

"அப்புறம் ஏன் தயக்கம்? கம் ஆன் ஹால் மீ"

"உள்ளே வா"

"வந்துவிட்டேன்"

"இங்கே இல்லை. என் பெட்ரூமுக்கு"

"ஓ. யெஸ்"

ரத்னா எனும் தேவதை என்னைப் பின் தொடர்வாள். எனக்கு அவளைக் கட்டியணைக்க வேண்டும் போல இருக்கும்.

கழுத்தில் உதிடு பதிய வைத்து, குறுகுறுக்க வைத்து, அவளைச் சிலிர்த்து வைக்க வேண்டும்போல் இருக்கும். மஹும். வேண்டாம். அவள் பெயர் ரத்னா. அவளை நெருங்காதே. தப்பு. பொசுக்கிப் போவாய். "கம் ஆன் டார்லிங்" என்பாள். அழைப்பில் சுத்தமான கலப்படமற்ற காம வரவேற்பு இருக்கும்.

"இரு... இரு. நான் சொல்கிறபடி செய்கிறாயா?"

"செய்கிறேன்"

"அதோபார். அங்கே ஒரு மரமேடை தெரிகிறது பார்"

"ஆம்"

"அதன்மேல் போய் தில்"

ரத்னா, என் ஆணை புரியாமல், ஆனால் அதற்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்பது மட்டும் புரிந்து நான் கட்டிக் காட்டும் மரமேடை மேல் போய் நிற்பாள்.

"ஏன் டார்லிங். எதற்கு இது? படுக்கை கசங்காமல் காத்திருக்கிறதே. அது கசங்க வேண்டாமா?"

"ஏய்.."

"ம்"

"படுக்கை கசங்க வேண்டும் என்பதில் உனக்கு என்னை விட அக்கறை அதிகமாக இருக்கிறதா?"

"உங்களுக்கு எது பிடிக்குமோ அதைச் செய்ய சொல்லித்தான் ஆஷா என்னை அனுப்பி வைத்திருக்கிறாள்"

"ரைட். அது என்ன?"

"புடவை"

"அது வேண்டாமே"

"சரி"

"இது என்ன?"

"ஜாக்கெட்"

"இதுவும் வேண்டாமே"

"சரி"

"இது என்ன?"

"உள்பாவாடை"

"இதுவும் வேண்டாம்"

"இது உங்கள் வழியா. சரீரூ"

"இது என்ன?"

"ப்ரா! இதுவும் வேண்டாம். அப்படித் தானே. ரைட். பாருங்கள். இப்போது திருப்தி தானே?"

"ஏய், அங்கேயே நில். வராதே என்னை நெருங்காதே!"

"ஏன் டார்லிங்?"

"சொன்னதைச் செய். அந்தப் பெட்டியைத் திற. அதில் நகைகள் இருக்கின்றன பார். எடுத்து அணிந்து கொள். ரைட் அப்படித்தான். நெற்றிச்சட்டி விலகி இருக்கிறது பார். சரியாகப் பொருத்து. அப்படித்தான். ஆலிலை எங்கே இருக்க வேண்டும்? தெரியாதா உனக்கு? மரமண்டை, மரமண்டை, அதைச் சரியாக அதன் பொஸிஷனில் வை. யெஸ். கரெக்ட். லலிதா ஜிவல்லரிக்காரர்கள் டி.வி.யில் தியேட்டரில் எல்லாம் விளம்பரம் செய்வார்களே பார்த்திருக்கிறாயா?"

"இல்லை?"

"பீச். டான்ஸ் தெரியுமா?"

"டிஸ்கோவா?"

"பரதநாட்டியம்"

"கொஞ்ச கொஞ்சம்"

"ஏதாவது ஒரு முத்திரை பிடிக்கத் தெரியுமா?"

"மான்?"

"சரி. மான் முத்திரை பிடித்துக்காட்டு"

"சரியா"

"கொஞ்சம் இடுப்பை வளை. மார்பை கொஞ்சம் முன்னால் தள்ளு. யெஸ். அப்படியேதான். நில் அசையக் கூடாது"

எனக்கு அன்றைக்கு இரவு முழுக்க ட்ராயிங் போர்டில் வேலை இருக்கும். பரஷ் எடுத்துக் கொள்வேன். கான்வாஸில் ஆயில் பெயிண்டிங்கில் என் அன்றைய தேவதை ரத்னா மான் முத்திரை காட்டியபடி, வண்ண வண்ணமாக உருவாவாள். ரத்னா என்ற பெயர் இருந்தால் நெருங்கினால் பொகங்கி விடுவாய். ஆனால் இப்படிப்பட்ட போஸை மட்டும் அவள் கொடுக்க, நீ பார்த்துக் கொண்டிருப்பாயா என்று கேட்கிறீர்கள். அப்படித்தானே? ப்ளீஸ் சொல்லுங்கள். சம்மா சொல்லும்மா கண்ணு. அடச்சே. சொல்றா டேய். ஸாரி. மறுபடி ஒருமை இல்லை. அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. ரத்னா என்ற பெயர் கொண்டவளை நான் நெருங்குவதில்லையே ஒழிய. அப்படிப் பார்ப்பேன். காரணம், நான் ரத்னாவை அதுபோல் பார்த்திருக்கிறேன். அதுவும் எப்படி. தனியாகவா இல்லை. வேறொருவனுடன், ரத்னாவும் அவளும் என் கண் முன்னால் எனது பதினான்காவது வயதில். எப்பேர்ப்பட்ட காட்சி அது. உங்களில் யாருக்குமே அந்த மாதிரியான ஒரு காட்சி வாழ்நாள் முழுக்கப் பார்க்கக் கிடைக்காது. நான் பாத்திருக்கிறேன். அதனால்தான் ரத்னாவாக இருக்கும் எவளையும் நான் அந்த மாதிரிப் பார்ப்பதில் எந்த குற்ற உணர்ச்சியும் கொண்டதில்லை. விடிய விடிய நான் வரைந்து முடித்துவிடுவேன். எவ்வளவு அழகான ஓவியம். ஏராளமான ஓவியங்களை நான் இந்த மாதிரி வரைந்திருக்கிறேன். என் உணர்வுகளை அந்தரத்தில் மிதக்க வைக்கும் அபாரமான ஒரு கைத்திறன் எனக்கு இருக்கிறது. மோனாலிஸாவை வரைந்த லியோனார்ட் எந்த மூலைக்கு? இல்லை பிக்காஸோதான் எந்த மூலைக்கு.

அவன்களை விடுங்கள்.

நம் ஊர் ராஜா ரவிவர்மாவை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எந்த முகத்தைப் பார்த்தாலும் வெள்ளைக் களிமண்ணால் பூசி மெழுகிற வட்டமுகம் போல இருக்கும் பால் கொடுக்கும் தாயின் முகத்திலும் அதே வெள்ளைக் களிமண். பரமேஸ்வரனின் நியாயம் கேட்கும் ஹரிச்சந்திரன் பெண்டாட்டியின் முகத்திலும் அதே வெள்ளைக் களிமண். ராஜாரவிவர்மா ஒரே பெண்ணை மாடலாக வைத்துக் கொண்டிருப்பான் போலிருக்கிறது. நான் அப்படியா? தினம் ஒரு தேவதை.

எனது முகங்கள் மாறுபட்டவை. கவர்ச்சியானவை. போதையைக் கொடுப்பவை. ஒவ்வொரு மனிதனின் மனகக்குள் னும் எங்கோ எங்கோ ஒளிந்திருக்கும் அசிங்கமான அழுக்கை வெளிக்கொணரும் சக்தி படைத்தவை. நீளமுகம், வட்டமுகம், ஒவல்முகம், முக்கோணமுகம், சதுரமுகம், எவ்வளவு வித்தியாசம். எனது ரத்னாக்களின் கண்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமானவை. நட்சத்திரங்கள் மின்னுபவை.

ஏதோ ஒரு விதத்தில் என் வாழ்க்கையை திருமதி. ஆஷா சந்திரசேகர் அர்த்தமுள்ளதாகச் செய்து வருகிறாள். அவளுக்கு நான் வாழ்நாள் முழுக்கக் கடன்பட்டவன். கடமைப்பட்டவன்.

போகட்டும். என்னைப் பற்றி நீங்கள் நிறையவே தெரிந்து கொண்டு விட்ட இந்த நேரம் முன்மாலை ஆறு மணி. அகன் நட்சத்திரம் எரிக்கும் ஒரு மே மாதத்தின் முன்பாதி நாட்களில் ஒருநாள்.

நான் என்ஃப்ளாட்டில் உட்கார்ந்திருந்தேன். ஒன்பதாவது மாடியில் இருக்கும் என் ஃப்ளாட்டின் ஸன் ஃபிலிம் பொருத்

தப்பட்ட அலுமினிய ஷட்டர் லேசாக விலகி இருப்பது கீழே இருந்தோ சற்று தூரத்தில் இருந்ததோ பார்க்கும் யாருக்குமே தெரியாது. நான் கையில் வைத்திருந்த பைனாகுலர் ஸால் தூரத்தில் இருந்த கடலை எனக்கு வெகு அருகே வரவழைத்தேன். கடலலைகளின் அருகே இளம் பெண்கள் பத்துப்பேர் கைகோர்த்து நின்றிருந்தார்கள்.

பெரும்பாலும் தாவணி கட்டியவர்கள். தண்ணீர் பட்டு தாவணியோ பாவாடையோ நனையாதிருக்க, அவர்கள் பாவாடையை உயர்த்திக் கொண்டார்கள். முழங்கால் மீறி தொடைவரை. அதாவது எனக்கு பின்னத்தொடை வரை தெரிகிற மாதிரி உயர்த்திக் கொண்டார்கள். பாவாடைகளை உயர்த்தும் முன் ஒருவருக்கொருவர் ஏதோ பேசிக் கொண்டு கற்று முற்றும் பார்த்தார்கள். அவர்களின் பார்வையில் யாரும் இடறவில்லை. அவர்களை யாரும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை என்று அவர்கள் திருப்தியடைந்தால் அதற்கு நானா பொறுப்பு? என்னை அவர்களால் பாயின்ட் அவுட் பண்ண முடியவில்லை. நான் வெகு ரிலாக்ஸ்டாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒருத்தியின் கால் சாக்லேட் நிறத்தில், இன்னொருத்திற்கு தந்த நிறத்தில், இன்னொருத்தியின் கால் காஃபிப் பொடி நிறத்தில், இன்னொருத்திக்கு கறுப்பான மின்னும் கால்கள். தந்த நிறக்கால்களில் ஒன்றில் வடு ஒன்று தெரிந்தது. சின்ன வயதில் ஏதாவது புண்கிண் வந்ததோ என்னவோ.

நான் அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு அப்படி கண்களை பைனாக்குலர்ஸிலேயே விலக்கிக் கொண்டு வருடி வந்த போது, எனக்கு நேர் கீழே நாற்பத்தைந்து டிகிரி

கோணத்தில் அந்த ஜோடியைப் பார்த்தேன். அவளும். அவளும். அவளுக்குப் பதினெட்டு இருக்கலாம். முகம் அவ்வளவுதான் சொல்லியது. ஆனால் உடல் வயதுக்கு மீறி வளர்ந்திருந்தது. அவளுக்குப் பக்கத்தில் அவன் இருந்தான். அவர்கள் இருவரும் தங்களை மறந்திருந்தார்கள். சுற்றுப்புறத்தை மறந்திருந்தார்கள். அவனை அவன் பார்த்த பார்வையும், அவனை அவள் பார்த்த பார்வையும் சரியில்லை. அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மட்டும் இருக்கப் போவதில்லை. என் உடல் உஷ்ணம் எகிறிக் கொண்டிருந்தது. எனக்குக் கிடைக்காதது எதுவும் இன்னொருத்தனுக்குக் கிடைக்கக் கூடாது. பாருங்கள் உடல் உஷ்ணத்தில் என் வாக்கியங்கள் கூட நிலை தடுமாறுகின்றன. என்ன செய்யலாம்? கைகள் பரபரவென்றன. கால்களால் தரையை மோதிய போதுதான் எனக்கு திருமதி ஆஷா சந்திரசேகர் வாங்கித் தந்த அந்த டெலஸ்கோபிக் ரைபினின் நினைவு வந்தது. திருமதி ஆஷா சந்திரசேகர் நியூயார்க் போனபோது வாங்கி வந்தது. விளையாட்டுத் துப்பாக்கி, பறவையைச் சுடலாம். அதுகூட சாகாது காயம்பட்டு ரத்தம் தெறிக்க வீழும். சின்ன கடுகு அளவு ஈயக்குண்டு. அபாரமான டென்ஸிடிக் காக அதில் மெர்க்குரியும் சேர்த்திருக்கிறார்கள். என்று குண்டைப் பற்றிய புல்லெட் எனக்குத் தெரிவித்தது. நான் எழுந்து சென்றேன். பீரோ திறந்து அதை வெளியே எடுத்தேன். பளபளப்பு குறையாமல் இருந்தது. திறந்து பார்த்தேன். குண்டு இருந்தது. கடுகளவு என்று சொன்னது வாபஸ், கடுகை விடக் கொஞ்சம் பெரிய சைஸ் குண்டு. நான் டெலஸ்கோப் வழியாகப் பார்த்தேன்.

பார்த்த காட்சியில் குடானேன். அந்த பெண் எனக்கு இடுப்புக் காட்டினாள். முகம் சூரியனை நோக்கி வளையும் சூரியகாந்தி போல் அவனுடைய முகம் நோக்கித் திரும்பியிருந்தது. மெல்ல மெல்ல நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆகாயத்தில் இருந்து இருள் போர்வை கீழிறங்கிக் கொண்டிருந்த தைரியம். அங்கங்கே இருந்தவர்கள் அவரவர் பேச்சு கவாராயத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த அலட்சியம்.

அவனை அவன் பால் நெருங்கச் சொல்லியிருக்கிறது. நெருங்கலாமா நீ?

நான் பார்த்தேன். தெரிந்தது. புடவை கீழிறங்கி, பாவாடை நாடா சரிந்து பாவாடை கட்டப்பட்டிருந்த இடத்தில் சிகப்பான செவ்வரிகள் அவன் உடலைத் துன்பப் படுத்தியிருந்தது தெரிந்தது.

நான் டிரிக்கரைச் சுண்டி இழுத்தேன்.

விஷ் என்று என் காதருகே சத்தம் கேட்டது. பொம்மைத் துப்பாக்கிக்குக் கூட ரிகாய்லிங் எஃபெக்ட் இருந்தது. தோளில் துப்பாக்கியின் அடிபாகம் 'தட்' என்று மோதியது. குண்டு அவன் இடுப்பைத் தாக்கியிருக்க வேண்டும். முத்தமிடவிருந்த கடைசி வினாடியின் கடைசி பகுதியில் அவன் துள்ளி மல்லாந்து விழுந்தான். அவன் பதறிப் போனது தெரிந்தது. நான் அவசர அவசரமாக பைனாக்குலர்வை எடுத்துக் கண்களில் வைத்துக் கொண்டேன். பார்த்தேன். அவன் எழுந்திருந்தான். அவன் இடுப்பில் விலாவின் பகுதியில் குண்டு தாக்கிய இடத்தில் சிவந்திருந்தது. வீக்கம் தெரிந்தது. அவன் சுற்றிலும் பார்த்தான். அவன் வாய் என்னவோ மூடி மூடித் திறந்து கொண்டிருந்தது. காற்றுக்காவா, இல்லை திட்டுவதற்காகவா என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அனேகமாகத் திட்டிக்

கொண்டுதான் இருப்பாள்.

நான் அவர்களை மேலே கவனிக்குமுன், தேடிக் கண்டுபிடித்து, யூகம் தேடிக் கண்டுபிடித்து, யூகம் செய்து என் லோட்டை நோக்கி வருகிறார்களா என்று பார்ப்பதற்கு முன் லோட்டை ஒலித்தது. நான் பாய்ந்தேன்.

"ஹலோ"

"மெய்?"

திருமதி ஆஷா சந்திரசேகர், என் நரம்புகளில் ஜிவ்வென்று ரத்தம் ஓடி விளையாடியது. பாப்பாவைப் போல.

"ஆம், என்ன மிஸஸ் ஆஷா சந்திரசேகர்"

"உன்னைப் பார்க்க வேண்டும்"

"உடனேவா?"

"ஆம்"

"அவசரமா?"

"ஆம்"

தயங்கினேன். "அப்படியானால் மறுபடியும்?"

"மிஸஸ் ஆஷா, ப்ளீஸ், எனக்கு..."

"போனில் பேசாதே. நேரில் வா"

"சரி" என்றேன். லோட்டை ரிசீவரை பொம்மை போல் வைத்தேன்.

திருமதி ஆஷா சந்திரசேகர், நான் அடுத்த வேலையைச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக என்னை அழைத்துவிட்டாள். போயே ஆக வேண்டும்.

தினம் ஒரு தேவதை 3

நான் என் வாசல் கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியே வந்து நின்றேன். காரிடாரின் அந்தக் கோடியில் ஏதோ லோட்டில் இருக்கும் ஆண்குழந்தைகளும் பெண்குழந்தைகளும் ஒன்றாக ரயில் வண்டி விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மூடின

கதவுக்குப் பின்னால் ஷீலா தன் நகரங் களால் கதவைப் பிறாண்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவளை நான் தனியே விட்டுச் சென்றால் அவளுக்குப் பிடிக்காது. அவளை நான் கூட்டிக் போனால் ஆஷாவிற்குப் பிடிக்காது. ஆஷாவிற்கு பிடிக்காத எதையும் என்னால் செய்ய முடியாது. நான் லோட்டை நெருங்கினேன். கீழ் லோட்டில் அது காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தது என்று அதன் பச்சை நிற 'ஜி' எனக்குத் தெரிவித்தது. நான் தம்ப - புஷ்பில் விரலை வைத்து அழுத்தினேன். கடகடவென்று கேட்டின் சக்கரங்கள் உருளும் சத்தம். கொய்க் என்று லோட்டை மேலேறும் ஒலி.

காத்திருந்தேன். லோட்டை வந்து கதவு திறந்து உள்ளிருந்து வெளியேறிய ஒரு நரைத்த தலை என்னைப் பார்த்து "ஹலோ" என்று சொல்லிச் சிரித்தது.

நான் "ஹலோ" என்று சிரித்தேன்.

நரைத்த தலை நகர்ந்தது. ஏதாவது ஒரு லோட்டில் குடியிருக்கிற ஆசாமியாய் இருக்கும். யாருக்குத் தெரியும். இந்த மாதிரியான லோட்டை சிஸ்டங்களில் யார் எங்கே வருகிறார்கள், எங்கே போகிறார்கள் என்று எதுவுமே தெரிவதில்லை. நான் ஜிர் என்று கீழே இறங்கினேன். கிரவுண்ட் லோட்டில் எனக்கு ஹலோ சொல்ல யாரும் இல்லை.

சாலைக்கு வந்தேன். கடற்காற்று என் முகத்தில் அறைந்தது. காற்றை எதிர்த்து ஒரு சார்மினார் பற்ற வைத்தேன். இன்றைக்கு ஆஷாவோடு சந்திப்பு என்றால் நிச்சயம் இன்றைய இரவு எனக்காக ஒரு தேவதை வரப்போவதில்லை. நான் தண்ணீரில் இருந்து எடுத்துப் போடப்பட்ட மீன்போல உணர்ந்தேன். நடந்தேன்.

மேலிருந்து என் கடுக்குண்டால்

தாக்கப்பட்ட பெண் நடக்க முடியாமல் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் அவன். அவளையும் சேர்த்துச் சுமந்து நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் முகத்தில் கண்ணீரும், வேதனையும்.

"ஸம் பாஸ்டர்ட்" என்றான் அவன்.

"ராஸ்கல். எங்கேயிருந்து கல் அடித்தான் என்றே தெரியவில்லை. பிரகாஷ். அவன் மட்டும் என் கைக்குக் கிடைத்தால்"

இதோ எதிரில்தான் இருக்கிறேன். கிழியேன்.

"ஐ மிஸ்ட் எ கிஸ்"

"ஓ மச் பிரகாஷ். நான் வலியில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்களுக்கு உங்கள் வேலை நடக்காதது பெரிய விஷயமாகத் தெரிகிறது"

"ஓ.கே ஸாரி... ஸாரி"

அவர்களின் குரல்கள் கருதிமாறித் தேய்ந்து, நான் பிரதான சாலை அடைந்து ஒரு ஆட்டோ பிடித்தேன். ஆஷா எனக்குக் கார் வாங்கித் தந்திருப்பாள். ஆனால் லைசன்ஸ் வாங்க வேண்டும். என் பெயரைச் சொல்ல வேண்டும். கூடியவரை என் பெயர் வெளியே தெரியக்கூடாது. என் முகமும் வெளியே தெரியக்கூடாது என்பதில் திருமதி ஆஷா வெகு கவனமாக இருக்கிறாள் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

"எங்கே சார்?"

"இந்திராநகர்"

ஆட்டோ இந்திராநகர் அடைந்தது. ஃபாஸ்ட் மெயின் ரோட் அருகே இறங்கிக் கொண்டேன். நடக்கத் தொடங்கினேன். பூத் ஹாஸ்டல் தாண்டி அருகே இருக்கும் இரண்டு மூன்று தெருக்களில் ஒன்றில் நுழைந்தேன். தெருவின் பெயரோ வீட்டு நம்பரோ வெளியே சொல்லப்படக் கூடாத

ரகசிய விஷயம் என்று திருமதி ஆஷா சொல்லியிருக்கிறாள். தெரு அமைதியாக இருந்தது. யாரோ ஒருவன் ஏமாந்து போய் ப்ளெய்னாக சிமென்ட் பூசி கம்பவுண்ட் சுவர் கட்டியிருக்க, சுவரை முழுக்க மூடி சினிமா போஸ்டர்கள். பெரும்பாலான போஸ்டர்களில் ஆஷா இருந்தாள். சிரித்துக் கொண்டு, அழுதுகொண்டு, கோபப்பட்டுக் கொண்டு, நவரசத்தையும் முகத்தில் மிக எளிதாகக் கொண்டு வரும் கலையில் தேர்ந்த திருமதி ஆஷா. நடக்கும்போது கடைக்கண் களால் நான் ஆஷாவை வியந்தேன்.

தெரு நிறைய உயர் உயரமாய் ஃப்ளாட்ஸிஸ்டங்கள். ஆர்க்கிடெக்டுகள் தங்கள் கற்பனையை நிறையவே உபயோகித்து அந்தப் பகுதியை பூலோக சொர்க்கமாக மாற்ற முனைந்திருப்பது கட்டிடங்களின் அமைப்பில் தெரிந்தது.

இரண்டு பெரிய கட்டிடங்களுக்கு இடையில் சின்னதாக அந்த தோட்டம். பட்டுரோஜாக்களும், கனகாம்பரமும், டிசம்பர்ப்பூவும், மல்லிகையும், மகிழமும் நிறைந்த தோட்டம். ஒரு கிரவுண்ட். மிஞ்சி மிஞ்சி போனால் ஒன்றரை கிரவுண்ட் நிலப்பரப்பு.

பின்னால் சின்னதாக வீடு தெரிந்தது. ஆஷாவின் மாருதி தெருவிலேயே நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. ஆஷா மாருதியை என்னைச் சந்திப்பதற்காக மட்டும் பயன்படுத்துகிறாள். நான் தோட்டத்திற்கு முன்னால் அரணாக இருந்த கம்பவுண்ட் கேட்டை மெல்லத் தள்ளினேன். திறந்து கொண்டது.

வீட்டை அடைந்தேன். கதவை நெருங்கியதும் திறந்து கொண்டது. இருட்டாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் ஆஷாவே திறந்திருப்பாள். நான் உள்ளே

நுழைந்தபின்தான் ஆஷா விளக்கைப் போடுவாள்.

உள்ளே நுழைந்தேன். கதவைச் சார்த்தினேன். ஸ்விட்ச் தட்டப்பட்டு விளக்கெரிந்து என் எதிரில் ஆஷா நின்றாள். திருமதி ஆஷா சந்திரசேகர். லட்சோப லட்சம் உள்ளங்களைக் கொள்ள கொண்ட முகம் ஆஷாவுடையது. ஒரு மாசுமருவின்றி, தூசு துரும்பின்றி அந்த முகம் என் கண்களில் பட்டது. ஆஷா நைட்டி அணிந்திருந்தாள். நைட்டியின் மேல் பட்டன் அவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்தது.

"வா மெய்?" என்றாள் ஆஷா உலகமகா அன்புடன்.

அவள் குரலில் சாக்லேட்டின் இனிப்பு, ரகசிய வசீகரம் என்று எல்லாம் சேர்ந்து இருந்தது. நான் அவள் காட்டிய சோஃபாவில் சரிந்தேன்.

திருமதி ஆஷா எனக்கு முன்னால் இருந்த சோஃபாவில் உட்கார்ந்தாள்.

"எப்படி இருக்கிறாய் மெய்?"

"தெரியவில்லை"

"சந்தோஷமாக இருக்கிறாய் போலத்தான் தெரிகிறது"

"கொஞ்ச நேர முன்புவரை. நீ கூப்பிட்ட வுடன் என் சந்தோஷம் எல்லாம் எங்கே போயிற்று என்றே தெரியவில்லை"

"ஏன்?"

"நீ எதற்காக என்னைக் கூப்பிடுகிறாய்?"

"கொல்வதற்கு"

"பின்னே? கொலை என்றால் சாதாரண விஷயமா ஆஷா. ஒரு உயிர் ஒரு உயிருக்கு அதன் சமமதமின்றி விடுதலை தரும் செயல்"

"மெய். தத்துவம் வேண்டாம்"

"சரி. நீ எப்படி இருக்கிறாய்?"

"நீ பார்த்துச் சொல்லேன்" என்று ஆஷா

எழுத்து நின்று ஒயிலாக உடலை வளைத்துக் காட்டினாள்.

"உன்னைப் பார்த்தால் முப்பத்தைந்து வயதுக்காரி என்று யாராலுமே சொல்ல முடியாது மிஸஸ் ஆஷா சந்திரசேகர்"

"பாவி. கெடுத்துவிடாதே காரியத்தை. உனக்கு மட்டும்தான் தெரிந்த ரகசியம் அது. இண்டஸ்ட்ரியில் எனக்கு இன்னும் 22 வயதுதான் மதிப்புப் போடுகிறார்கள்"

"உடலை ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்ள உனக்குச் சொல்லியாத்தர வேண்டும் மிஸஸ் ஆஷா சந்திரசேகர்"

"என்னை கேலி செய்கிற மாதிரி இருக்கிறது"

"என்ன?"

"மிஸஸ் ஆஷா என்று சொல்கிற வரைக்கும் சரி. அதற்கு மேல் சந்திரசேகர் வேண்டாம்"

"அப்படியானால் நான் சந்திரசேகரைக் கொல்ல வேண்டும்"

"நீ புத்திசாலி என்று எனக்குத் தெரியும். அதுவும் நான் சொல்லாமலேயே உன்னால் என் மனதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று எனக்குத் தெரியும்."

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும் மிஸஸ் ஆஷா. ஏன் இந்த திடீர் முடிவு?"

"அந்த ஆளுடன் ஒத்துப் போகவில்லை. என்னை நிறைய கேள்விகள் கேட்கிறார். நான் வெளியூருக்கு ஷிப்ட்டிங்கிற்குப் போனால் கூடவே வருவேன் என்கிறார். என்னைச் சுதந்திரமாகச் செயல்பட விடமாட்டேன் என்கிறார்"

"அதனால் கொன்று விட வேண்டுமா?"

"ஆம்"

"டைவர்ஸ் வாங்கிக் கொள்ளேன்"

"மெய்"

"ம்"

"நீ அத்துமீறுகிறாய். எனக்கே அட்வைஸ் பண்ணும் அளவிற்கு நீ வளர்ந்து விட்டாய்?"
"இல்லை. உன் நல்லதிற்குத்தான் சொன்னேன்"

"எனக்கு எது நல்லது எது கெட்டது என்று எனக்குத் தெரியாதா மெய். ப்ளீஸ். கொன்றுவிடு. வெறும் கேள்விகள் மட்டும் என்றால் பரவாயில்லை. எவ்வளவு குடி என்கிறாய். மெட்ராஸ் கடைகளில் பாதி கடைகளை நிரப்பக் கூடிய அளவிற்கு அவர் ஸ்டாக் வைத்திருக்கிறார். எப்போது பார்த்தாலும் குடி, நெடியை தாங்க முடியவில்லை. திடீரங்கன் பாஸ்டர்ட்"

நான் மௌனமாக இருந்தேன். ஒவ்வொரு தடவையும் மிஸஸ் ஆஷா இப்படித்தான் சொல்கிறாள். முதலில் கோவிந்தராஜை அப்படித்தான் சொன்னாள். அப்போது நான் ஆஷாவை கொஞ்சம் கூட சந்தேகிக்காமல் அவள் பேச்சை நம்பி கோவிந்தராஜை கொன்றேன்.

அது விபத்து மாதிரி வேறு தெரியவேண்டும் என்பான். அதற்காகவே கோவிந்தராஜை புழலேரி வரைக் காரில் அழைத்துச் சென்றேன்.

அந்த ஆள் மறுக்க மறுக்க அவன் கைகால்களைக் கட்டிப்போட்டு, மூக்கை மூடி, ஃபாரின் விஸ்கியை அவன் வாயில் ஊற்றி முழுங்கச் செய்தேன். குடித்துவிட்டு கோவிந்தராஜன் கொஞ்ச நேரம் ஆஷாவைக் கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவள் அவனை ஏமாற்றி விட்டாள் என்றான். பெண் இல்லை. பேய் என்றான். ஆஷாவைப் பற்றி அவன் திட்டத்திட்ட எனக்கு அவன் மேல் அசாத்திய கோபம் வந்தது.

அவனைத் தூக்கிக் காரில் போட்டுக் கொண்டு போய், புழலேரியில் வீசி

எறிந்தேன். அமாவாசை நாள் அது. நான் அவனை ஏரிக்கரைக்குத் தூக்கிச் சென்றதை யாரும் பார்க்கவில்லை. பார்க்காத ஒரு தருணம் பார்த்துதான் தூக்கிச் சென்றேன்.

காரை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, நான் நடந்தே திரும்பி வந்தேன். இரவு நேரத்தில் ஆட்டோ, லாரி என்று ஏதாவது ஒரு போக்குவரத்து வாகனத்தை உபயோகித்தால் நாளை தெரிந்து போகக்கூடும் என்பதற்காக நடை.

மறுநாள் காலை பேப்பரில் செய்தி வந்தது.

நடிகை ஆஷாவின் கணவர் கோவிந்தராஜன் சாவு.

செய்தி கேட்டு திருவனந்தபுரத்தில் ஷூட்டிங்கில் கலந்த கொண்டு நடித்துக் கொண்டிருந்த ஆஷா பதறி வந்தார். கணவனின் உடலைப் பார்த்து 'கோ'வென்று கதறி அழுதார்.

கோவிந்தராஜனின் உடலைப் பரிசோதனை செய்த டாக்டர் கோவிந்த ராஜனின் வயிற்றில் எக்கச்சக்க மது இருந்ததைக் கண்டுபிடித்தார். மதுவின் போதை காரணமாக அவர் ஏரிக்கரையில் இருந்து தண்ணீரில் தவறி விழுந்து இறந்திருக்கலாமென்று போலீஸார் கருதுகிறார்கள்.

ஆக மொத்தம் அது தற்செயல் சாவு என்பது உலகிற்குத் தெரியப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. நான் என் முதுகைத் தட்டிக் கொண்டேன்.

திருமதி ஆஷா கோவிந்தராஜன், செல்வி ஆஷாவாக மாறினாள்.

வேண்டாம் ஆஷா. உனக்கும் கல்யாண வாழ்க்கைக்கும் சரிப்பட்டு வராது. இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு அவதிப்படாதே. சுதந்திரமான பறவையைப்

சுபா நாவல் 109

போல இரு”

ஆஷா என் பேச்சை எங்கே கேட்டாள். மூன்றாவது மாதமே அடுத்த கல்யாணத்தை பண்ணிக் கொண்டாள். போனவருடம் இதே மே மாதத்தில்தான் அந்த இரண்டாவது கணவனைக் கொன்றேன். அவன் பெயர் சொர்ணவேல். பெரிய நகை வியாபாரி. எப்படியோ ஆஷாவிடம் மயங்கி அவனைக் கல்யாணம் பண்ணியிருந்தான். கல்யாணம் முடிந்து மூன்றாவது மாதம் அவனைக் கொல்லச் சொன்னாள்.

“ஆஷா போன வருடம்தான் நான் உனக்காக கொலை செய்தேன். எனது பதினெட்டாவது வயதில் நான் ஒரு கொலைகாரனாகியிருக்கிறேன்”

“மெய். யாருக்காக என்று யோசித்தாயா? எனக்காக? எனக்காக நீ இன்னொரு கொலை செய்யக்கூடாதா?” என்று கேட்டாள்.

அதுவும் விபத்து என்று தோற்றமளிக்கிற மாதிரி செய்தேன். அப்போது ஆஷா ஷூட்டிங்கிற்கு கோவா போயிருந்தாள். அப்போதும் போலீஸ் யார் மீதும் சந்தேகப்படவில்லை.

இப்போது மூன்றாவது கொலை. இரண்டு வருட முடிவிற்குள் மூன்றாவது கொலை. தாங்குமா? என் ரத்த நாளமெல்லாம் வெடித்து விடும் போலத் துடிக்கிறது.

“ஆஷா நீ இன்னொரு தடவை யோசிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது எனக்கு”

“மெய். எனக்கு எதிராகப் பேச எப்போது கற்றுக் கொண்டாய் மெய்?”

“நான் யாரிடமும் எதுவும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. என்னால் முடியவில்லை. என் தலைக்குள் வண்டு புகுந்து ரீங்கார மிடுகிறது. ஒவ்வொரு முறை கொல்லும்

போதும் நானே என் உயிரில் இருந்து கொஞ்சம் உயிர் போய்விட்டது. சொர்ணவேலைக் கொன்றபோது இன்னும் கொஞ்சம் உயிர் போய்விட்டது. இப்போது மூன்றாவது. நான் தாங்க வேண்டும் இல்லையா? நான் என் உணர்வையெல்லாம் கவிதையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் ஆஷா. ஃப்ளாட்டிற்கு வா. நான் எழுதியிருப்பதைக் காட்டுகிறேன். ஒவ்வொரு தடவை கொன்ற போதும் நான் என்ன ஃபீல் பண்ணி கவிதையாக்கினேன் என்பதை உனக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்”

“மெய். நான் உனக்கு என்ன குறை வைத்திருக்கிறேன். ஒரு பெரிய வீடு. இஷ்டம் போலச் சாப்பிடக் காக. தினம் ஒரு ஷாம்பெய்ன் பாட்டில். அது போதாதென்று நீ சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் என்று தினமும் ஒரு....”

மிஸஸ் ஆஷா வாக்கியத்தை முடிக்குமுன் நான் தலையைக் குனிந்து கொண்டேன்.

“இந்த ஒரு தடவை நான் சொல்கிறபடி செய் மெய்” என்றாள் ஆஷா கெஞ்சும் குரலில்.

என்னால் மறுக்க முடியாதபடி ஒரு மூலையில் தள்ளி சர்க்கஸ் கத்திகளாக வீசி என்னை அவற்றின் நடுவே சிறைப்படுத்தி விட்டாள் ஆஷா.

“சரி” என்றேன்.

“நீ ஒத்துக் கொள்வாய் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்று ஆஷா பெருமூச்சுச் சிரிப்பு சிரித்தாள்.

“ரைட், இதுவும் விபத்து போல்தான் இருக்க வேண்டுமா?”

“ஆம்”

“எப்போது?”

“நானே மறுநாள் வைத்துக்கொள். வேலைக்காரர்களில் இரண்டு பேர் லீவில்

போகிறார்கள். டிரைவர் என்னுடன் ஷூட்டிங்கிற்கு வருகிறான். வாட்ச்மேன் மட்டும்தான். வாசலில்தான் இருப்பான். மற்றதை நீயே பார்த்துத் திட்டமிட்டுக் கொள்

"ஷூட்டிங் எங்கே?"

"நாகர்கோவில் பக்கத்தில் ஒரு ரப்பர் தோட்டத்தில், பாரதிராஜா படம். அவர் படம் என்றால் இந்த மாதிரி லொகேஷன்களில் தான் ஷூட்டிங் இருக்கும். வெயிலில் வறுத்து எடுத்து விடுவார்"

"அது உன் தொழில் தலைவலி. அதையெல்லாம் என்னிடம் சொல்லாதே. உன் இந்தக் கணவன் நிஜமாகவே குடிகாரனா?"

"ஆம்"

"உனக்கு எத்தனை நாள் ஷூட்டிங்?"

"பத்து நாட்கள். நாளைக் காலைப் புறப்படுகிறேன்"

"ஷூட்டிங்கிலிருந்து பாதியில் பிய்த்துக் கொண்டு வரப் போகிறாய் நீ"

"ஆம்"

"சரி. புறப்பட்வா?"

"பணம் வேண்டுமா மெய்"

"வேண்டாம். நீதான் பணத்தில் என்னைக் குளிப்பாட்டுகிறாயே! புறப்பட்டுமா?"

"என்ன அவசரப்படுகிறாய்! ரொம்ப நாள் கழித்துப் பார்த்திருக்கிறாய். கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கக் கூடாதா? உனக்காக ஃப்ளாட்டில் ஒருத்தி காத்திருப்பாளே என்று அவசரப்படுகிறாயா?"

"காத்திருந்தால் என்ன? நான் அவளுடன் என்ன செய்ய முடியும்?"

"ஒரு இருபது வயது ஆண் கேட்கும் கேள்வியா இது? ஆறடி உயரம் இருக்கிறாய். அகலமான தோள். முறம்போல் கை.

இவ்வளவு வைத்திருப்பவன் கேட்கும் கேள்வியா இது?"

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நானும், நீயும் நிறைய நேரம் இங்கே இருப்பது தப்பு. யாராவது கண்டு பிடித்துவிட்டால்?"

"சரி. புறப்படு. ஷாம்பேய்ன் சாப்பிடுகிறாயா?"

"வேண்டாம்"

"உனக்காக தந்தாரி சிக்கன் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்"

"பார்சலை அப்படியே கொடு. நான் வீட்டில் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்"

நான் அங்கிருந்து பிய்த்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

தினம் ஒரு இதயத்தை

4

நான் சாலையின் ஓரத்தில் ஒதுங்கி நின்றிருந்தேன். நான் நின்ற இடத்தில் இருந்து திரும்பி ஆஷா சந்திரசேகரின் வீடு தெரிந்தது. மரங்களுக்கிடையில் ஒளிந்து கொண்டு, மேகங்களுக்கிடையே நிலா போல் தெரிந்த அக்கட்டிடம் வீடல்ல. மாளிகை. மாளிகையின் வெளிச்சவர் முழுக்க பளிங்குக்கற்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. ரேகை ஓடாத அப்பழுக்கற்ற பால் வெண்மை பளிங்குக் கற்கள். தாஜ்மஹாலுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தக் கட்டிடத்திற்குதான் அதே பளிங்குக்கற்களை உபயோகப் படுத்தினார்கள் என்று சொன்னால் நம்பலாம் போலத்தான் இருந்தது. வீட்டின் நான்கு திசைகளின் மூலைகளிலும் தோட்டத்தில் கம்பவுண்ட் சுவர்கள் சேரும் இடத்தில் நான்கு வெள்ளை விளக்குகள் பொருத்தப்பட்டு விளக்கொளி வீட்டை நோக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்ததில் வீட்டின் பிரம்மாண்டம் தெரிந்தது.

ஏறக்குறைய தாஜ்மஹால் போல்
தோற்றமளிக்கும் வகையில் கட்டப்பட்ட
இத்தாலி பாணிக்கட்டிடம். திருமதி ஆஷா
இதற்கு முன் வேறு வேறு வீடுகளில்
இருந்தாள். சந்திரசேகரரைக் கல்யாணம்
செய்து கொண்ட பிறகு இந்த வீட்டிற்கு
வந்து விட்டாள்.
வீடு சந்திரசேகரால் கட்டப்பட்டது. அவர்
ஏற்றுமதி இறக்குமதி வியாபாரி. தற்சமயம்
மனித முடியை பெருமளவில் லோக்கலில்
வாங்கி ஏற்றுமதி செய்து கொண்டிருக்கிறார்.
இந்திய முடிகளுக்கு வெளிநாடுகளில்
ஏகப்பட்ட கிராக்கி. விக் செய்யப்
பயன்படுகிறது. இந்த மேல் விவரம் எல்லாம்
உங்களுக்குத் தேவையில்லை. ஆனால்
எனக்குத் தேவை. என் இரை எது என்று
தெரிந்தவுடன், இரையின் நடவடிக்கைகள்,
பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் நான்
தெரிந்து கொண்டு விடுவேன். ஆஷா
சந்திரசேகரைப் கல்யாணம் செய்து
கொண்டவுடனேயே நான் அவரைப் பற்றிய
தகவல்களைத் திரட்டத் தொடங்கி
விட்டேன். அதன்படி அவர் புதுமை, பழமை
இரண்டையும் விரும்புவார். பழைய
சோற்றைத் தயிர் கலந்து சாப்பிடுவார்.
ஸ்கார்ட்ச் விஸ்கியை முந்திரியுடன்
அருந்துபவர். அவர் தோட்டத்தில் மா, பலா,
வாழைக்கும் இடமுண்டு. மனிப்பளாண்ட்,
மயிர் மாணிக்கம் என்று லேட்டஸ்ட்
குரோட்டன்களுக்கும் இடமுண்டு. அவர்
வீட்டினுள் ஏராளமான பழைய பித்தளை
சாமான்கள் பிராஸோ பளபளப்புடன்
அங்கங்கே பொருத்தப்பட்டு காட்சி
அளிக்கும். கூரையில் இருக்கும்
ஹுக்குகளில் பித்தளைச் சங்கிலிகளில்
தொங்கும் பூத்தூவும் குடலை கொண்ட
பித்தளை தேவதைகள் ஊசலாடுகிறார்கள்.

சுவரில் சிகப்புக் கண்களுடன் பித்தளைப்
புலித்தலை ஒன்று வழித்து விழித்துப்
பார்க்கிறது. சுவரில் பதிக்கப்பட்ட ஒரு மா
பிரதங்கம் வாசிக்கும் பித்தளைச்சிலைகள்
பொருத்தப்பட்டிருக்க, அவர்கள்
இருவருக்கும் இடையில் மாடு மேய்க்கும்
பித்தளைப் பெண் ஒருத்தி. திறந்த
இடுப்புடன் துள்ளி ஆடுகிறாள். அதற்கு
நிரத்யேகமாக ஃபோகஸ் லாம்ப
பொருத்தப்பட்டு, வெளிச்சம் பிரதிபலிப்
பதன் காரணமாக அந்த ஹாலுக்கே ஒரு
தனி பரிமாணம் வந்திருப்பதாக ஆஷா
சந்திரசேகர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாள்.
பழம்பொருள் சேகரிப்பதில் விருப்பம்
கொண்டவர் சந்திரசேகர். மதுகிண்ணங்கள்
மட்டும் ரோமானியர் காலத்தவரில்
தொடங்கி இன்றுவரை புழக்கத்தில்
இருக்கும் அத்தனை கிண்ணங்களும்
அவரிடம் உள்ளன.

நான் இவற்றை வைத்துக்கொண்டு
என்ன செய்யப் போகிறேனோ, இந்தத்
தகவல்கள் எல்லாம் வீண் தகவலாய்
முடியுமோ என்னவோ.

முதலில் வீட்டில் நுழையும் வழியைப்
பார்க்கப் போகிறேனோ, இந்தத் தகவல்கள்
எல்லாமே வீண் தகவல்களாய் முடியுமோ
என்னவோ.

முதலில் வீட்டில் நுழையும் வழியைப்
பார்க்க வேண்டும். நான் அந்தக்
காம்பவுண்ட் சுவரை வேண்டுமானாலும்
யார் கண்ணிலும் படாமல் தாண்டி விடலாம்.
ஆனால் அதற்கு மேல் ஓரடி எடுத்து
வைத்தாலும் வினக்கொளியால் பிடிக்கப்படு
வேன், நான் அந்த ஒரு ரிஸ்க்கை எடுத்துக்
கொள்ள முடியாது.

சற்று நேரம் யோசித்தேன். செயல்படும்

முறை பற்றி பற்றி முடிவெடுக்க எனக்கு
கொஞ்சமாவது நேரம் தேவைப்பட்டது.

நான் தின்றிருந்த இடம் இருட்டாக
இருந்தது. மே மாத இரவு. ஆனால்
அதிசயமாக மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.
கோடை மழை.

எங்கேயோ புயல் மையம் கொண்டு
விட்டதால் பெய்கிற மழைபோல்,
நீர்த்துளிகள் கடந்த மூன்று மணிநேரமாக,
வெகு நேரத்தியாக, வெகு நிலையாகக்
கீழிறங்கிக் கொண்டிருந்தன. நேரம்
நள்ளிரவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.
இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களில் சுற்று
வட்டாரத்தில் இருக்கும் ஏதாவது ஒரு மாதா
கோவிலில் இருந்து பன்னிரண்டை
அறிவிக்கும் பிக்-பெல் ஒலிக்கத்
தொடங்கலாம்.

அது சினிமாக்காரர்கள் நிறையபேர்
குடியிருக்கும் வடபழனி தாண்டிய ஒரு
ஏகாந்தமான சதுக்கம். மழை நீர் கொள
புளவென சாக்கடைகளில் நுழைந்து
கொண்டிருந்தது. என் கால்களில் இருந்த
மழை ஷூவை மீறி தண்ணீர்த்துளிகள்
உள்ளே இறங்கி பான்ட்டை நனைத்துக்
கொண்டிருந்தன. தண்ணீர் சற்று
தள்ளியிருந்த தெரு விளக்கில் இருந்து
சொட்டு சொட்டாக உதிர்ந்து கொண்டி
ருந்தது. கீழே சாலையில் ஒரு மஞ்சள்
குளத்தைத் தயாரித்திருந்தது. குளிர் காற்று
வேறு ஈரத்தின் ரகசியத்தைக் கூடுதல்
பாரத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

நான் என் கையில் நடுங்கிய ஷீலாவை
மெல்ல வருடினேன். என் உள்ளங்கையின்
சூடு காரணமாக ஷீலா இன்னும் கொஞ்சம்
சுருட்டிக் கொண்டாள். ஆனால் 'மக்' என்ற
முனகல் சத்தத்தைக் கூட எழுப்பவில்லை.

நான் சுற்றிலும் பார்த்தேன். சுற்றுத்தள்ளி

சாலையில் எலக்ட்ரிசிட்டி வாரியத்தின்
ஃப்ளூஸ் பாக்ஸ் இருந்தது. நான் அதை
நோக்கி நடந்தேன். மழை காரணமாகவும்,
நேரம் காரணமாகவும் சதுக்கம்
பாலைவனமாகி இருந்தது. ஃப்ளூஸ்
பாக்ஸை மூடியிருந்த அலுமினிய பெயின்ட்
பூசப்பட்ட ஸ்டீல் கதவுகள் ஒன்றுக்கொன்று
ஆதாரமாக ஒரே ஒரு ஸ்டீல் வயரில்
நினைக்கப்பட்டிருந்தன. நான் என் பான்ட்
பாக்கெட்டில் இருந்து ரப்பர் கையுறையை
எடுத்தேன். நான் மாட்டிக் கொள்ளக்
கூடாதல்லவா. அதற்காகவே கையுறை
ரால்லாம் எடுத்து வந்து விடுவேன். என்
இடுப்பு பெல்டில் ஒரு ராஜஸ்தானிய எஃகு
ரான் உடலில் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்திக்
கொண்டிருந்தது. அவசியம் நேர்ந்தால்
ஒழிய அவற்றையெல்லாம் நான்
உபயோகப்படுத்துவதில்லை.
சொர்ணவேலின் கதையை முடித்த
மாதிரியே சந்திரசேகரின் கதையை முடித்து
விடலாம் என்று நினைத்திருந்தேன்.
ஃப்ளூஸ் பாக்ஸை மூடியிருந்த இரும்புக்
கம்பியை கழற்றினேன். திறந்தேன்.
ஒவ்வொரு ஃப்ளூஸாகக் கழற்றினேன்.
மூன்றாவது ஃப்ளூஸைக் கழற்றியவுடன்
சந்திரசேகர் வீட்டு விளக்குகள்
அணைந்தன. வெரிசூட். நான் பீங்கான்
குப்பியை அதே பெட்டியில் வைத்தேன்.
மாளிகையில் இருந்து யாராவது ஈ பிக்கு
ஃபோன் செய்து, மின்சார வாரியக்காரர்கள்
அவர்களுடைய வேனில் புறப்பட்டு
வருவதற்குள் நான் வேலையை முடிக்க
வேண்டும். எப்படியும் எனக்கு அரை
மணிநேரம் இருக்கிறது.

நான் சாலையைக் கடந்தேன். அவசரம்
அவசரமாக. ஆஷா வீட்டுக் கம்பவுண்ட்
சுவரை நெருங்கிய போது எங்கிருந்தோ

ஒரு கார் தன் முகப்பு விளக்குகளின் வெளிச்சத்தால் சாலையைப் பெருக்கிக் கொண்டே விரைந்து கடந்தது. நான் ஒதுங்கி நின்றேன். இங்கிருந்து காம்ப்வுண்ட் சுவர்மேல் ஏறினால் ஆபத்து. நிச்சயம் இன்னொரு கார் வரலாம். வெளிச்சத்தில் நான் தெரியலாம். வீட்டின் விலாப்பகுதியில் நடந்தேன். நகரத்தின் சுறுசுறுப்பில் இருந்து ஒதுங்கிக் கொண்ட பிரதேசம் என்பதால் ஒரு வீட்டின் காம்ப்வுண்ட் சுவருக்கும், இன்னொரு வீட்டின் காம்ப்வுண்ட் சுவருக்கும் இடையில் குறைந்தது பத்தடியாவது இருந்தது. அந்த ஐந்தடி சேறும் சகதியும், மழை நீர் வாய்க்காலுமாக இருந்தது. வீசிய காற்று, காம்ப்வுண்ட் சுவர்களுக்குக்கிடையில் நுழைந்து இரு சுவர்களையும் மோதிச் சுழன்று 'ரியங்' என்ற கும்மொலியுடன் தப்பித்துப் போனது.

பாரேன். மே மாதத்தில் மழை என்றால் யாராவது நம்புவார்களா? இப்படி மழை பெய்கிறது. எனக்குச் சாதகமாகவா இல்லை பாதகமாகவா என்று எனக்கே புரியவில்லை! நான் காம்ப்வுண்ட் சுவர் ஏறினேன். ஏறுமுன் முதலில் ஷீலாவை அதன் மேல் தாவச் சொன்னேன். ஷீலா எதிர்ப்பின்றித் தாலினாள். காம்ப்வுண்ட் சுவர் மீது ஏறி அமர்ந்தாள். நான் காம்ப்வுண்ட் சுவரைக் கடந்தேன். கீழே தோட்டத்தில் குதித்தேன். வீட்டை அணுகினேன். வாட்ச்மேன் முன்னால் இருக்கும் மரக்காபினில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். நாய் கிடையாது தெரியும். இந்த மாதிரியான பெரிய புள்ளிகளின் வீடுகளில் எல்லாம் நிறைய கண்ணாடி ஜன்னல்களை வைத்திருப்பது என் போன்றவர்களின் வசதிக்காகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு ஜன்னலாக அழுத்தினேன்.

ஒரு ஜன்னல் லாசாக இருந்தது. வேலைக் காரன் கொக்கி போட்டு மூடமறந்த ஜன்னல். அதைத் திறந்தேன். ஒருவேளை அந்த ஒரு ஜன்னலும் திறக்கப்படாமல் மூடிக் கொண்டிருந்தாலும் நான் கவலைப் பட்டிருக்க மாட்டேன். காரணம் என்னிடம் பயமண்ட் டீல் இருந்தது. அதை வைத்து ஒரு இழுப்பு. கண்ணாடி தனியாக வந்து விடும். ஆனால் ஜன்னலில் கண்ணாடி இல்லாதது யார் கண்ணிலாவது பட்டால் சந்தேகம் வந்து விடும் என்பதற்காகவே நான் வன்முறையை நம்புவதில்லை.

ஷீலாவை வீட்டிற்குள் குதிக்கச் சொன்னேன். சத்தமேயின்றி அவள் உள்ளே குதித்தாள். பின்னாலேயே நானும்.

நாங்கள் குதித்த இடத்தில் கீழே ஒரு கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. தட் என்ற சத்தம் கூடக் கேட்காத கம்பளம். நான் என் மழை ஷூவை அங்கே கழற்றி வைத்தேன். ஈரக்காலுடன் வீட்டில் நடப்பது தப்பு.

நின்றேன். ஏதாவது சத்தம் வருகிறதா என்று உற்றுக் கேட்டேன். இல்லை. என் குளிர்த்து போன உள்ளங்கைகளில் ஒருமுறை வாயால் ஊதி குடேற்றி விட்டு மறுபடி ரப்பர் உறையை மாட்டிக் கொண்டேன். நான் ஒரு முட்டாள். இந்த வேலையை ஒத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. இந்த முறைதான் கடைசி முறை. ஊரில் எல்லோரும் கோடைக் குளிரை கதகதப்பான கம்பளிகளுக்குக் கீழ் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த வேளையில் நான் மட்டும் இங்கே தனியே அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எனக்கு ஒன்றும் மனிதர்களைக் கொல்வது என்பது சந்தோஷத்தைத் தரும் செயல் இல்லை. உயிர் வாழ்வதற்கு இந்த வேலை ஒரு மோசமான வேலை. ஒருவன்

தன்னியல்பில் மிகச்சாதாரணமாக, எந்தவித அசாதாரண நிகழ்வையும் எதிர்பார்க்காமல் குடித்துக் கொண்டே, டி.வி. பார்த்துக் கொண்டோ, ஈஸி சேரில் ஆடிக்கொண்டோ இருக்கும் நேரத்தில் அவர்கள் முன்னே சென்று அவர்களை ஆச்சரியப்படுத்துவது ஒன்றும் பரமாச்சாரியார்கள் ரசிக்கும் செயல் இல்லை. அப்படி நிற்கும் போது எதிராளியின் முகத்தைப் பார்க்கவேண்டும். அந்த முகத்தில் தெரியும் அதிர்ச்சியான நம்பிக்கையின்மையை எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

கடைசி நேர பிரார்த்தனையாக, எதிராளி, வேண்டாம் என்னை ஒன்றும் செய்யாதே, விட்டுவிடு. உனக்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமோ அவ்வளவும் தருகிறேன். நீ என்ன கேட்கிறாயோ அதையெல்லாம் தருகிறேன். ப்ளீஸ் விட்டுவிடு, எனக்கு வாழ ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடு என்று அழுகையினூடே கெஞ்சுவதைக் கேட்பதை நான் என் வாழ்நாள் முழுமைக்கும் வெறுக்கிறேன்.

நான் ஒரு கவிஞன். எனக்கு மட்டுமே தெரிந்த கவிஞன். நான் கவிஞனாக உணர்பவன். கவிஞனாக வாழ்பவன். என் உள்மனதிற்குள் நான் ஒரு கவிஞன் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். ஆனால் என்ன பிரயோஜனம். என் கவிதை எனக்கு சோறு போடுவதில்லை. நான் சாப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. உயிர் வாழ வேண்டியிருக்கிறது.

திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாகக் காற்று பிளேடால் கிழிப்பது போல் என் கன்னத்தைத் கிழித்தது. உடல் சிலிர்த்தது. நான் மெல்ல நடந்தேன். படியேறினேன். சினிமாக்களில் இருப்பது போல் இருபக்கங்களில் இருந்தும் மாடியேறியபடி,

படி ஏறியதும் வராந்தா. வராந்தாவில் ஒரே ஒரு கதவு மட்டும் திறந்திருந்தது. வராந்தாவில் வந்து விழுந்த சின்ன ஒளிக்கோட்டில் தெரிந்தது. நான் அதை அணுகினேன். மெல்ல சத்தமின்றித் திறந்து உள்ளே பார்த்தேன். எம்ஜின்ஸி ட்யூப்லைட் ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் எனக்கு முதுகு காட்டிய சந்திரசேகர் தெரிந்தார். அவருக்கு முன்னால் ஒரு கப்-போர்ட் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்க, அது முழுக்க சாராய பாட்டில்கள். விதவிதமான நிறங்களில், விதவிதமான வடிவங்களில், சந்திரசேகர் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நான் உள்ளே நுழைந்தேன். என்னுடன் ஷீலாவும், கதவை ஒசைப்படாமல் சார்த்தினேன்.

அந்த அறையைப் பார்த்து பிரமித்தேன். ஆஷா சந்திரசேகர் என்னிடம் வர்ணித்திருந்த அத்தனை பித்தளைகளும் ஜராமின் லைட்டிங்கில் ஒளிர்வது போல் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன. மேலிருந்து தொங்கிய பூக்குடலை தேவதைகள். பித்தளை பூ ஜாடி. பித்தளைப் புலி. பித்தளை லாம்ப்ஷேட். என் பிரமிப்பை அதிகப்படுத்தியது திறந்திருந்த ஜன்னல் அருகே வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பித்தளை போர் வீரன் சிலை. முழுக்க முழுக்க பித்தளை கவசம் அணிந்த மாதிரி சிலை உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. தலையில் பித்தளை முகமூடி. இடுப்பில் ஒரு பித்தளை வாளுறை. வாளுறையில் வாளின் பித்தளைக் கைப்பிடி வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதன் ஒரு கை உயர்த்தப்பட்ட நிலையில் இருக்க அதில் ஒரு கூர்வேல் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. முழுக்க முழுக்க பித்தளையால் ஆன

கூர்வேல். சிலையை அதன் பரிமாணத்தில் இருந்து பார்த்தால் மிகக் கனமான ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தெளிவாகப் புரிந்தது. ஆனால் அதன் பீடம்தான் சரியில்லையோ, அல்லது திறந்திருந்த ஜன்னலின் வழியாக வீசிய மழைக்காற்றின் வேகம் தான் அதிகமோ தெரியவில்லை. சிலை மெல்ல முன்னுப் பின்னுமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

சந்திரசேகரைக் கொல்ல எனக்கு வெகு தெளிவான ஒரு சித்திரம் கிடைத்து விட்டது. நான் சந்திரசேகரைப் பார்த்தேன். இன்னொரு பெக்கைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த மாதிரிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தால் எந்த மனைவிதான் ஒத்துப்போவாள்? ஆஷாவின் முதல் கணவனும் இந்த மாதிரி குடிகாரன்தான். ஆனால் சொர்ணவேலு குடிகாரனில்லை. மனைவியை அடிப்பவன் துன்புறுத்துபவன். சிகரெட் நுனியால் சுட்டுப்பார்ப்பவன். மனைவியை எப்பொழுதும் சந்தேகக் கண்ணாடி அணிந்து பார்ப்பவன். அதனால் அவனுக்கு என் கையால் சாவு நேர்ந்து விட்டது.

இப்போது மூன்றாவது முறையாக...

நான் மார்புப் பகுதியில் இருந்து சைலன்ஸர் பொருத்தப்பட்டதுப் பாக்கியை எடுத்தேன்.

"சந்திரசேகர்" என்று மெல்ல அழைத்தேன்.

குரல் கேட்டது. எங்கோ கிணற்றுக்குள்ளிருந்து அந்த குரல் அவரை அழைப்பதாக நினைத்து அவர் உட்கார்ந்த நாற்காலியில் இருந்து குனிந்து பார்த்தார். அப்புறம் பின்னால் திரும்பி என்னைப் பார்த்தார்.

"ஹெ" என்றார். அவர் கண்களில்

போதை மிதந்தது.

நான் மெல்ல அவரை நெருங்கினேன். துப்பாக்கியின் முனை அவரையே குறி பார்க்கிற மாதிரி வைத்துக் கொண்டேன். துப்பாக்கியையும், என்னையும் புரிந்து கொண்டவுடன் அவர் கண்களில் இருந்த போதை சட்டென்று திரை அறுந்து விழுகிற மாதிரி விலகியது.

ஷீலா, 'மியாவ்' என்றாள்.

வெளியே காற்றும் மழையும் சேர்ந்து இன்னும் கச்சேரி நடத்திக் கொண்டிருந்தன.

"யார் நீ? எப்படி உள்ளே வந்தாய்?"

"கொலைக்காரன்" என்றேன். "திருட்டுத் தனமாக உள்ளே வந்தேன்" என்றேன்.

"கொலை.. கொலை... கொலைகாரனா?"

"சத்தம் கூடாது"

"இல்லை. சத்தம் போடவில்லை. துப்பாக்கியைக் கீழே போடு. உனக்கு என்ன வேண்டும்?"

"உன் உயிர்"

"உயிரா? என்னைக் கொன்றால் என்ன லாபம்?"

"எனக்கு வாழ்நாள் முழுக்க இருக்க இடம். உண்ண உணவு. கூடி மகிழ பெண்கள்"

"நான் தருகிறேன். அதற்கு மேலேயே தருகிறேன். கார் தருகிறேன். ஏஸி செய்யப் பட்ட வீடுகள் தருகிறேன். என்னைக் கொல்வதற்கு உனக்கு எவ்வளவு பணம் பேசப்பட்டிருக்கிறதோ அதை விட பத்து மடங்கு பணம் தருகிறேன்"

"ம்ஹிம்" என்று தலையசைத்து மறுத்தேன். "நீ சாவதற்கு முன், உன்னைக் கொல்லுமாறு என்னை ஏவி விட்டது யார் என்று உனக்குத் தெரிய வேண்டாமா? ஆஷா. திருமதி ஆஷா சந்திரசேகர்"

"என் மனைவியா?" நம்பிக்கை

இல்லாமல் வாய் பிளந்தார்.

"ஆம். அவளேதான்"

"மஹம்" என்று உறுமினார்.

"உன் பெயர் என்ன?"

"கொலைகாரன்"

"உன் பெயர் அதுவாகவே இருக்கட்டும். எனக்குக் கொஞ்ச நேரம் கொடு. என் உயிலை மாற்றி எழுதுகிறேன். என் சொத்தையெல்லாம் எனக்குப் பின்னால் ஊர் ஊர்ப்பொறுக்கிக்குச் சேரவேண்டும் என்று எழுதியிருக்கிறேன். அதை மாற்றி உன் பெயருக்கு எழுதி விடுகிறேன்"

நான் சந்திரசேகரை நெருங்கி அவர் கன்னத்தில் ஒரிடி இடித்தேன். "ஆஷா வையா ஊர்ப்பொறுக்கி என்று சொல்கிறாய்?"

"இல்லை. அவள் நல்லவள்தான். என்னை விட்டுவிடு" என்றார் சந்திரசேகர் தரையில் மல்லாக்கப் படுத்துக் கொண்டு, இரு கைகளையும் இணைத்துக் கும்பிட முயற்சி செய்தார். எனக்கு என்னவோ மல்லாந்து விழுந்த ஆமையின் உருவம் தான் தோன்றியது.

"கொலைகாரா. என்னை விட்டுவிட்டேன். ப்ளீஸ். ப்ளீஸ் நான் ஒரு முட்டாள். அவனைக் கல்யாணம் பண்ணியிருக்கக் கூடாது. தெரிந்தே பாம்பு புற்றில் கை விட்ட முட்டாள் நான். அவள் அழகில் மயங்கி. அவளை என் கட்டிலில் படுக்க வைத்துப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட பாவி நான். தப்பு நான் செய்தது தப்பு"

"கிழவா" என்றேன். நான் எழுதிய கவிதைதான் எனக்குள் மின்னல் கீற்றாகத் தோன்றியது. கிழவனுக்கு அதைச் சொல்ல வேண்டும். "உன் நிலையைப் பார்த்தால் எனக்கு நான் எழுதிய கவிதைதான் நினைவுக்கு வருகிறது. சொல்கிறேன்"

கேட்கிறாயா?"

கிழவன் கவிதை கேட்கும் மூடில் இல்லை. இன்னும் கரம் குவிப்பதில் தான் முனைப்பாக இருந்தார்.

நான் என் கவிதையைச் சொன்னேன்.

"தொட்டிலுக்கு அன்னை,

கட்டிலுக்குக் கன்னி,

பட்டினிக்குத் தீனி,

பட்டபின்பு ஞானி"

"நீ ஒரு பைத்தியக்காரன். கொலைகார னில்லை. டேய் பைத்தியம். நீ எப்படி உள்ளே வந்தாய். வாட்ச் மேனைக் கூப்பிடுகிறேன் இரு"

நான் அவரை ஒரே எட்டில் நெருங்கினேன். அவர் பின் மண்டையில் துப்பாக்கி யால் அடித்தேன். உறைந்து போனார்.

"என்னையா பைத்தியம் என்றாய். என் பெயரைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூட யோக்யதை கிடையாது உனக்கு. என்னையா பைத்தியம் என்றாய். கெழுவா, எழுந்திரு"

என் முகத்து உக்கிரம் கிழவனை எழ வைத்தது. நான் அந்த ஆளை நேராகக் கொண்டு போய் கவசம் அணிந்த பித்தளை சிலைக்கு முன் நிற்க வைத்தேன்.

கீழே காற்றின் வேகத்தால் மழை ஈரம்.

"இது என்ன?"

"சிலை. ரோமானியர்கள் இப்படித்தான் கவசம் அணிந்து போருக்குப் போவார்கள்"

"எதிரிகளைக் கொல்வார்கள் அப்படித்தானே?"

"....." மெளனமாக இருந்தார். என்னுள் மூர்க்கம் மூண்டது.

"சொல்லுங்கள் சார். சொல்லுமா கண்ணு. அடச்சே. சொல்ரா டேய்"

"ம்"

"இப்போதும் அதுதான் எதிரியைக் கொல்லப் போகிறது" சொல்லிக் கொண்டே

சிலையை அதன் பின்புறம் போய்
சட்டென்ற தள்ளினேன்.

சிலையின் வேலை சந்திரசேகரின்
இதயத்தில் சரக்கென்று இறங்கியது. ரத்தம்
பீய்ச்சி அடித்தது. என் னீலா இரத்தத்தை
கீழே சிந்தவிடவில்லையே. அப்படியே
குடித்தான் சொட்டு விடாமல்.

சந்திரசேகர் வாய் திறந்தார். ஒலி
வரவில்லை. காற்றுதான் வினோத
சந்தங்களுடன் வந்தது. கீழே விழுந்தவர்
கடைசியாக ஒரு உலுக்கு உலுக்கிக்
கொண்டு இறந்து போனார்.

நான் கீழே வந்து, மழை ஷலிவை
எடுத்துக் கொண்டு வந்த வழியே
வெளிப்பட்டு ஃப்யூஸ் பாக்ஸில்
ஸாக் கெட்டைச் சரியாகப் பொருத்திவிட்டு,
ஃலாவிற்ரு ஒரு முத்தமிட்டு நடக்கத்
தொடங்கினேன்.

திருமதி ஒரு தேவதை 5

செய்தித்தாளில் செய்தி வந்தது. ஆல்
இந்தியா ரேடியோவின் சென்னை
வானொலி நிலையத்தில் செய்தி
வாசித்தார்கள். டி.வி.யில் கூட சந்திரசேகரின்
ஒரு சின்னவயகப் போட்டோவைப் போட்டு
ஒரு ஓரத்துச் செய்தி ஆக்கினார்கள்.

திருமதி ஆஷா நாகர்கோவிலில் இருந்து
திருவனந்தபுரம் போய் அங்கிருந்து
விமானத்தில் பறந்து வந்தான் என்று
செய்தித்தாள் சொன்னது.

திரு.சந்திரசேகர். அவர் வீட்டில்
மின்சாரம் இல்லாத நேரத்தில் நடந்து
சென்று, அவர் சேகரித்து வைத்திருந்த
சிப்பாய் சிலை ஒன்றைத் தவறுதலாகத்
தள்ளி விட்டதால் சிலையின் ஈட்டி குத்தி
மரணம் நிகழ்ந்தது என்று உடலை

ஆராய்ந்த டாக்டர்கள் சொல்லியிருந்தார்.
முன்றாவது நாள் ஆஷாவிடமிருந்து
அழைப்பு வந்தது. நான் அவளுடைய ரகசிய
வீட்டிற்குப் போனேன்.

"மெய். நீதான் என் ஒரே உண்மையான
காவலன். வழக்கம்போல உன் வேலையை
நீ ஆட்டகாசமாய்ச் செய்து விட்டாய்"

"தாங்ஸ். இதுதான் கடைசி முறை என்று
ஏற்கனவே நான் சொல்லி விட்டேன்"

"மெய்"

"என்ன ஆஷா அதிர்ச்சி அடைகிறாய்.
எனக்குப் போதும். அலுத்து விட்டது.
ஒவ்வொரு உயிரையும் போக்கடிக்கும்
போதும் நான் செத்துக்
கொண்டிருக்கிறேன்"

"மெய். நீ இல்லாமல் நான் மட்டும்
தனியாக என்ன செய்வேன்?"

"தனியாக இரு ஆஷா. வேலைக்காரர்கள்
இல்லையா மேனேஜர், டிரைவர் என்று உன்
விரல் சொடுக்கில் பணிபுரிய எத்தனை பேர்
இருக்கிறார்கள்!"

"மெய். என்னால் ஆண் துணையின்றி
இருக்க முடியாது. என்னால் தனிமைச்
சிறையில் கொடுமைப்பட முடியாது"

"தனிமை இல்லை ஆஷா. உன்னைச்
சுற்றி இவ்வளவு பேர் இருக்கும்போது
எப்படித் தனிமை என்று நீ சொல்லலாம். நீ
எவ்வளவு சொன்னாலும் என்னால் இங்கே
இருக்க முடியாது. நான் போகிறேன்"

"என்னை விட்டாய்?"

"ஆம்"

"எங்கே?"

"கோவா பக்கம் போய் செட்டிலாகலாம்
என்று இருக்கிறேன்"

"மெய். கோவா நல்ல இடம்.
தென்னைகளும், கடலும், காணமும் சூழ்ந்த
இடம். எனக்கு கோவா பிடிக்கும். ஐ லவ்

கோவா. நான் உன்னோடு கோவா வருகிறேன்"

"என்னோடு கோவா வராதே. உன் வாழ்க்கை நாசமாகிவிடும். உன் சினிமா வாழ்க்கை ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடும். இனிமேலும் என்னால் உனக்கு உதவ முடியாது"

"ஏன்?" ஆஷா தன் முஷ்டியை தன் மோவாய்க்குக் கீழே தாங்கி வைத்துக் கொண்டு என்னைக் கண்ணீருடன் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"நான் உனக்காக இனிமேல் கொலை செய்யப் போவதில்லை. நான் கொல்வது என்னையே கொல்கிறது"

"மெய். நீ எனக்கு துரோகம் செய்கிறாய். நீ இல்லாமல் என்னால் இருக்கவே முடியாது"

"நான் மட்டும்தானா ஆஷா. காசு கொடுத்தால் கொலை செய்ய எத்தனை பேர் காத்திருக்கிறார்கள். கொலையையே ஸ்பெஷல் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்"

"என்னால் வேறு யாரையும் நம்ப முடியாது. அவர்கள் எல்லாம் என்னை பளாக் மெய்ல் செய்வார்கள்"

"அப்படியானால் நீ இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணாமல் இரு"

"முடியாது மெய். எனக்கு ஒரு சமூக அந்தஸ்து வேண்டும். நான் இனிமேல் இந்த வேலைக்கு உன்னை உபயோகிக்காமல் இருக்கிறேன். நீ எனக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறாய் என்ற நினைப்பே எனக்குப் போதும்"

"முடியாது மிஸஸ் ஆஷா சந்திரசேகர். நீ இப்போது என்னிடம் இப்படித்தான் சொல்வாய். அடுத்த வருஷத்திற்குள் என்னிடம் வந்து இன்னொரு கொலை செய்

என்று ஆரம்பிப்பாய்"

"நான் மிஸஸ் ஆஷா சந்திரசேகர் இல்லை. செல்வி ஆஷா. நான் இன்னொரு கல்யாணத்திற்கு தயாராக இருப்பவன்"

நான் அவளைப் பார்த்தேன். அவள் கண்களில் இருந்து நீர் கன்னங்களில் வழிந்து கொண்டே இருந்தது. எவ்வளவு சொன்னாலும் இருந்தது. எவ்வளவு போவதில்லை. இவள் கேட்கப்

"சரிம்மா. உன் இஷ்டம் போல் செய்" என்றேன்.

"மெய். முட்டாளே. நான் உன் அம்மா என்கிற ரகசியத்தை எங்கேயும், எப்போதும் சொல்லக்கூடாது என்று உன்னிடம் சத்தியம் வாங்கியிருக்கிறேன் இல்லை?" என்று கிறீச் குரலில் அம்மா கத்தினாள்.

"இங்கே நானும் நீயும் மட்டும்தானே இருக்கிறோம். மேலும் உன்னை மிஸஸ் ஆஷா சந்திரசேகர் என்று கூப்பிட வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டாய் அம்மா. நான் உன் பழைய பெயரை வைத்து ஒரு ஒரு தடவை கூப்பிட்டார்களா?"

"நீ இங்கேயே, மெட்ராசிலேயே இருக்கியா சொல்"

"ம்"

"ரைட். கூப்பிடு"

"ரத்னா"

"என்னடா ஆகாஷ்?"

"ரத்னா, எனக்கு... எனக்கு"

"உனக்கு?"

"நான் கேலிக் கேலி அழத் தொடங்கினேன். ரத்னா - என் அம்மா. என் அருகில் வந்து என் தலையை வெகு வாஞ்சையுடன் தடவிக் கொடுக்கத் தொடங்கினாள். கன்றை பசு நக்குகிறது.

நான் என் ஃப்ளாட்டில் இருந்தேன். ஷீலா ஒரு மூலையில் சுருண்டிருந்தது. நான் ஃப்ளாட்டில் இல்லாத சமயம் என் அறையை யாரோ குடைந்திருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றியது. என் கவிதைப் பெட்டி கலைந்திருந்தது. எதைப்பற்றியும் கவலைப்படுவதாயில்லை.

நான் என் விடுதலை பற்றி கவலைப்படுகிறேன். ஆஷாவைப் பற்றிய ரகசியம் இதுநாள் வரை உங்களுக்கெல்லாம் தெரியக்கூடாது என்று நான் மறைத்து மறைத்து வைத்திருந்தது அன்றைக்கு வெளிப்பட்டு விட்டது. என் அம்மாவை மீறி நான் எதுவும் செய்வதற்கில்லை. அவள் ஏன் இப்படி அடிக்கடி கல்யாணம் செய்கிறாள்? தெரியாது. ஏன் என்னைக் கொல்லச் சொல்கிறாள்? தெரியாது.

என்னால் ஆஷாவைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியாது. எனக்கு சோறு போடுபவள். என்னைப் பாலூட்டி வளர்த்தவள். இன்றைக்கும் என் தேவைகளைக் கவனித்துக் கொள்பவள். அவளைக் காட்டிக் கொடுத்தால் நான் என்னையே காட்டிக் கொடுப்பது போல.

என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் அம்மா அவள் இருக்கும் வரை மறுபடி மறுபடி யாரையாவது எப்படியாவது மயக்கிக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளத்தான் போகிறாள். என்னைக் கொலை செய்யச் சொல்லத்தான் போகிறாள். நான் மறுபடி இன்னும் கொஞ்சம் இறந்து போகப் போகிறேன்.

காலிங்பெல் என்னை அழைத்தது. நான்

மணி பார்த்தேன். மாலை 7.00 இந்த நேரத்தில் என்னைத் தேடிக் கொண்டு யார்? ஷீலா சுருண்டிருந்த இடத்திலேயே இருந்து 'மியாவ்' என்றாள். இருடி. போய்ப் பார்க்கிறேன். நாற்காலியில் இருந்து எழுந்து கதவைத் திறந்தேன்.

அவள் நின்றிருந்தாள். நான் இதுவரை பார்த்திராத புதியவள்.

"மிஸ்டர் ஆகாஷ்?" என்றாள். திகைத்தேன். என் பெயர். என் பெயர். அது எப்படி இவளுக்குத் தெரிந்தது. இதுவரை யாருக்குமே நான் என் பெயரைச் சொன்னதில்லை. யாரும் என் பெயரை அறிந்ததில்லை.

தலையசைத்தேன் "தீ?"

"தினம் ஒரு தேவதை" என்றாள்.

"யூ மீன்"

"செல்வி ஆஷா அனுப்பி வைத்தார்கள்"

"இவ்வளவு சீக்கிரமாகவா?"

"யெஸ். நான் உள்ளே வரலாமா கூடாதா?"

"வா. வாயேன். ப்ளீஸ் கம் இன்"

அவள் உள்ளே வந்தாள். அவளுடன் வினோதமான பர்ஃப்லும் வாசனையும் கூடவே வந்தது. வெகு அழகாக இருந்தாள். நான் இதுவரை பார்த்த அத்தனை அழகிகளையும் ஓரங்கட்டி நிற்க வைக்கும் அழகு அவள் முகத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருந்தது. புடவை, மேட்சாக ப்ளவுஸ். ஓரஸாக முடி. சின்னதாக பொட்டு. ஈரமாக உதடுகள். நீளமான விரல்கள். அவற்றில் லாக்மேவால் வருடப்பட்ட நளிணமான நகங்கள். நல்ல உயர்தரமான செருப்பு. பாத விரல்களில் லக்மே. அவளின் உடலமைப்பில், நடையில், பாவத்தில், நளினம் உடன் பிறப்பாய் இருந்தது. ஆஷா இதுநாள் வரை இத்தகைய

தொரு அழகியை என் ேப்ளாட்டிற்கு அனுப்பியதே இல்லை.

"உன் பெயரென்ன?" என்று கேட்டேன். கடவுளே, கடவுளே, அவளுக்கு என் அம்மாவின் பெயர் மட்டும் இருக்கக்கூடாது. அப்புறம் அவளை என்னால் என் விரல் நுனியால் கூடத் தொட முடியாது.

"என் பெயர் பாணு"

பாணு. பாணு. பாணு. வாஹ்ரேவாஹ்! கடவுளுக்கு நன்றி. கடவுளுக்கு நான் நன்றி சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

"உன் பெயர் பாணுவா?"

"ஆம்"

"தினுமாகவா?"

"பாத் சர்ட்டிகேட் காட்ட வேண்டுமா?"

"வேண்டாம். உன்னை நான் நம்புகிறேன். பாணு. ஆஷாவிடம் சொல்கிறாயா?"

"என்னவென்று?"

"எனக்காக தினம் ஒரு தேவதையை அவள் அனுப்புகிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறாள். இனிமேல் எனக்கு யாரும் வேண்டாம். நீ ஒருத்தியே போதும். நீ என்னுடன் இருந்தால் நீயே தினம் தினம் எனக்கு ஒரு புது தேவதையாக தெரிவாய். சொல்கிறாயா?"

"நீ சொல்லக்கூடாதா?"

"ஆஷாவை நான் கூப்பிடக்கூடாது என்று அவள் உத்தரவு"

"சரி. நானே, சொல்கிறேன் ஆஷா உன்னைக் கூப்பிடுவதென்றால் எப்படிக்கூப்பிடுவாள்?"

"டெலிஃபோனில்"

"அப்படியானால் டெலிஃபோன் ஒயரைக் கட் பண்ணி விட்டேன். ஆஷா உன்னை அழைத்து எதுவும் சொல்ல மாட்டாள் இல்லையா?"

சேச்சே. இத்தனை நாள் இது ஏன்

எனக்குத் தோன்றாமல் போனது. நான் எப்போதோ இதைச் செய்திருப்பேனே. அவள் சொன்ன சொல் மீறாதிருக்க உடனே டெலிஃபோன் தொடர்பைத் துண்டித்தேன். "நீ சொன்னபடி செய்துவிட்டேன் பாணு"

"தாங்க்யூ"

"பாணு"

"ம்"

"உன்னுடன் நான் சந்தோஷமாக இருக்கலாமா?"

"இருக்கலாம்"

"உன்னைக் கட்டிப் பிடிக்கலாமா?"

"உன் இலையில் உனக்கு முன் விருந்து படைத்தால் அப்படியே எல்லாவற்றையும் அள்ளிச் சாப்பிடுவாயா?"

"இல்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் சாப்பிடுவேன்"

"அப்படியானால் நானும். இன்றைக்கு விரலால் என் மூக்கு நுனிவரை தொடலாம்"

"அப்புறம்?"

"அப்புறம்!"

நான் என் விரல் நுனியால் அவள் மூக்கு நுனியைத் தொட்டேன். லாலல்லா. லாலல்லா. லாலல்லா. லாலல்லா. உடலில் சிலிர்ப்போடியது. ஆஷா எனக்காகத் தினம் ஒரு தேவதையை அனுப்பினாலும் எந்தத் தேவதையையும் இதுவரை நான் தொட்டதில்லை.

தினம் ஒரு தேவதை 7

இந்த ஒரு மாதத்தில் நான் நிறையவே மாறி இருக்கிறேன். எனக்கே தெரிகிறது. ஆஷா ஒரு மாதத்தில் என்னுடன் தொலை பேசியில் கூட தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. பாணு தினம் தினம் வருகிறாள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவளிடம் அனுமதி

பெற்று இன்று அவள் கன்னத்தில் முத்தமிடுகிற அளவு தகுதி பெற்றிருக்கிறேன். அவளுடைய அண்மைதான் எனக்கு எவ்வளவு மகத்தான சக்தியைத் தருகிறது. அவளுடைய ஸ்பரிசும்தான் என்னுள் எவ்வளவு ரசாயன மாறுதல்களை தோற்றுவிக்கிறது.

என் மண்டையில் குடைச்சல் இப்போது குறைந்திருந்தது. பாணு வந்த பிறகு அது இருப்பதே இல்லை. அவள் எவ்வளவு கேட்டாலும் என்னுடன் தங்க மறுத்து விடுகிறாள். அவள் ஒரேடியாக என்னுடன் இருந்து விட்டால் நான் புது ஆகாஷாக மாறி விடுவேன்.

காலிங்பெல் ஒலி. அவள்தான். பாணுதான். நான் பாணுவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் ஆகாஷதானே.

கதவைத் திறந்தேன்.

"வா, உள்ளே வா. என்னோடு கீதம் பாட வா"

"என்ன ஐயா இன்றைக்கு ரொம்பவும் ஜாலியாக இருக்கிற மாதிரித் தெரிகிறது"

அவள் உள்ளே வந்ததும் நான் கதவைச் சாத்திவிட்டு அவள் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டேன்.

"இன்றைக்கு கன்னத்தில் முத்தமிட வேண்டிய நாள்" என்றேன்.

"முத்தமிடு" என்றாள்.

முத்தமிட்டேன். என் உதட்டின் ஈரம் அவள் கன்னத்தில் வடுவாகப் பதியும் அளவு முத்தமிட்டேன். என் கவிதையைச் சொல்ல வேண்டும் போல் இருந்தது.

"கவிதை சொல்லட்டுமா பாணு"

"ம்"

"கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் உள்ளத் தான் கள்வெளி கொள்ளுதடி"

"மார்வெலஸ்"

"நிஜமாகவா சொல்கிறாய்?"

"ஆம்! உன் கவிதை அட்டகாசம்"

"மற்றவர்களிடம் சொன்னால் இந்த கவிதை பாரதியார் எழுதியது என்று சொல்கிறார்கள் பாணு"

"மறை கழன்றவர்கள்"

பாணு. பாணு

"என்ன?"

"நீ என்னுடனேயே இருந்து விடுகிறாயா? எனக்கு என் வேதனை எல்லாம் மறந்து விடுகிறது"

"நான் உன்னுடன் இருக்க வேண்டுமா?"

"யெஸ், யெஸ், யெஸ்"

"நான் முழுதாக உனக்குச் சொந்தமாக வேண்டுமா?"

"யெஸ், யெஸ், யெஸ்."

"அப்படியானால் நான் சொல்வதை நீ செய்வாயா?"

"எது சொன்னாலும்!"

"ஆஷாவைக் கொல்" என்றாள் அவள்.

"பாணு"

"பதறாதே, உனக்கு தான் கொலை செய்வது பழக்கமான ஒன்றுதானே"

"உனக்குத் தெரியுமா பாணு"

"தெரியும். நீ கோவிந்தராஜைக் கொன்றது தெரியும். சொர்ணவேலைக் கொன்றது தெரியும். சந்திரசேகரைக் கொன்றது தெரியும். அவையெல்லாம் கொலை அல்லாத மாதிரி செய்ததும் தெரியும்"

நான் அவள் வாயை என் விரல்களால் பொத்தினேன்.

"நான் கொல்லவில்லை. ஆஷா சொன்னாள் செய்தேன்"

"தெரியும். ஆஷாவின் கட்டளையை உன்னால் மீற முடியாது. அவள் உன் அம்மா. அதுவும் எனக்குத் தெரியும்"

சுபா நாவல் 135

"தெரிஞ்சுமா என்னை ஆஷாவைக் கொல்லச் சொல்கிறாய்?"

"ஆம். அவள் இருந்தால் உனக்கு நிம்மதி கிடைக்காது. திருப்பித் திருப்பி உன்னைக் கொல்லச் சொல்லுவாள். நீ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சாவாய் அதைத் தடுக்கத்தான் நான் வந்திருக்கிறேன்"

"ஆஷாதான் எனக்கு எல்லாமே பாணு"

"நான் நீயாகவே மாறுகிறேன் ஆகாஷ்"

"பாணு"

"யோசிக்காதே. ஆஷாவைக் கொன்று விபத்து போல் ஆக்கிவிடு உனக்கு வசிக்க இடம் இருக்கிறது. உண்ண உணவு இருக்கிறது. கவிதை இருக்கிறது. ஓவியம் இருக்கிறது. நான் உனக்கு சோறு படைக்கிறேன். ஓவியமாக நிற்கிறேன். உனக்கே உனக்கு சொந்தமாகி விடுகிறேன். ஆஷாவால் தரமுடியாததை என்னால் உனக்குத் தர முடியும்"

"ஆஷாவைக் கொல்லச் சொல்கிறாயா?"

"ஆம்! அவளை இந்திராநகர் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி டெலிஃபோனில் கூப்பிடு. கார்டினால் மாத்திரை பாட்டிலைத் தருகிறேன். உன் பலத்திற்கு முன் அவளுடைய பலம் எம்மாத்திரம். அவள் தூங்குவது போல் செத்துப் போவாள். கணவன் இழந்த துக்கம் தாளாமல் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக தற்கொலை கடிதம் எழுதச் சொல்., உலகம் நம்பும்"

"அவளைச் சாகடித்து விட்டால் நீ எனக்கே எனக்கா?"

"ஆம்"

"சத்தியமாக?"

"ம"

"நான் செய்கிறேன். அந்த சண்டாளி ஒழிந்தால்தான் எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கும்."

மண்டைக் குடைச்சல் குறையும்"

"வெற்றியோடு வா ஆகாஷ். இந்த பாணு உனக்காகக் காத்திருப்பாள்"

திருமொழி 8

மிக எளிதான வேலை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். டெலிஃபோனில் ஆஷாவைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவளை அவசியம் சந்தித்தே ஆகவேண்டும் என்றேன். இந்திரா நகர் வீட்டுக்கு வரச் சொன்னேன். பாணு சொன்ன அத்தனையும் மனதில் ஒத்திகையாகப் பார்த்துக் கொண்டேன். சென்றேன். கொன்றேன். வந்தேன்.

மறுநாள். காலை. எல்லாச் செய்திதாள்களிலும் என் அம்மாவின் உடல் இடம் பெற்றிருந்தது. அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டதை உலகு அறிந்து கொண்டது. எனக்கு அவள் செத்துப் போனது. அதுவும். என் கையாலேயே செத்துப் போனது துக்கமாக இருந்தாலும் கூட ஒரு விதத்தில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஒரு அரக்கி ஒழிந்து போனாள். என்னைத் தூரத்திலிருந்தே ஆட்டுவித்த ஒரு பிசாசின் உயிர்நிலையை நானே கண்டறிந்து அழித்து விட்டேன்.

விடுதலை. என் மண்டைக்குள் குடைச்சல் இருக்காது. நான் நினைத்தபடி நினைத்த காரியம் செய்யலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பாணுவை அடையலாம்.

நான் என் பாணுவிற்காக காத்திருந்தேன்.

காலிங் பெல் ஒலித்தது. பாணு. பாணு. பாணு.

நான் அவள் வருகைக்காக சேப்ளாட் டைத் தயார்ப்படுத்தியிருந்தேன். மூன்று படுக்கை அறைகளிலும் மல்லிகைப்பூ கடல். ஊதுவத்திகள் காஸ்ட்லியான வாசனைப் புகையைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தன. சேபரிட்ஜில் பாலும் பழமும் வைத்திருந்தேன். ஒரு முழு ஷாம்பேயன் பாட்டிலை இந்தக் கொண்டாட்ட நேரத்திற்கு என்று வைத்திருந்தேன். பகலெல்லாம் கிராஸ் இல்லை. கிராஸ் இருந்தால் வெறும் கற்பனையிலேயே அன்றைய பொழுது முடிந்து விடும்.

நான் ஏன் கற்பனையில் மிதக்க வேண்டும்? என்னிடம் தான் இந்த உலகம் இருக்கிறது? பாணு என் வசமாகப் போகிறாள். இருபது வருடங்களாக இருக்கும் என் ஏக்கத்திற்கு இன்று முடிவோ, விடிவோ பிறக்கப் போகிறது.

நான் கதவைத் திறந்தேன்.

இரவு மணி 7.00 என்றும் என் பாணு வரும் நேரம். அவளை வரவேற்று ஷீலாவும் எனக்கு முன்பாக ஓடி வந்தது. பாணு நின்றிருந்தாள். அவளிடம் வசீகரமான சிரிப்பு இருந்தது.

“வா என் தேவதையே” என்றேன்.

அமர்க்களமாக இருந்தாள். லோலிப் சிகப்பு ஸாரி. லோகட் சிகப்பு ப்ளவுஸ். சிகப்பாய் மூக்குத்தி. சிகப்பாய் தொங்கிய தொங்கட்டான். சிகப்பாய் மின்னிய பொட்டு. குங்குமக்காளியின் ஞாபகம் வந்தது. எங்கும் நிறைந்த சக்தியடா. தம்பி ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா.

நான் திரும்பி உட்புறம் நடத்தேன். எனக்குப் பின்னால் அவள் வருகிறாள். அவளிடம் புடவை சரசரப்பு. அவள் கொலுசின் ஜில். அவள் கை வளையல்களின் கலகல. அந்த நினைப்பே என்னை மிதக்க வைத்தது.

அவள் எனக்கே எனக்கு. என்னுள் நானாக மாற வந்திருப்பவள். என் காமேஸ்வரி. செளந்தர்ய ரூபினி. சகலகலா வல்லி.

ஷீலா மியாவ் என்றாள்.

என்னவோ வித்தியாசமாக உணர்ந்து திரும்புவதற்குள் என் பின் மண்டையில் ‘டமால்’ என்ற ஒலியுடன் எதுவோ மோதியது.

“ஐயோ! ஐயோ. ஐயோ. என்னடி. பாவி. பாணு இப்படிப் பண்ணிவிட்டாயே. என்னை அடித்து விட்டாயே. என் ரத்தத்தை இறைத்து விட்டாயே. என்னை அடிக்க வேண்டும் என்று உனக்குத் தோன்றியிருந்தால், நீ என்னிடம் சொல்லியிருக்கலாமே. நீயும் நானும் சந்தோஷமாக இருந்த பிறகு உனக்காக வெகு வெகு சந்தோஷமாக நான் செத்துப் போயிருப்பேனே.

என் பின் மண்டையிலிருந்து ரத்தம் இறங்குவது பார்த்தேன். பாணுவின் கையில் கைப்பிடியுடன் கூடிய ஒரு பித்தளைக் குழாய் பார்த்தேன். சொட்டிய ரத்தம் கீழே இறங்கும் முன் ஷீலா அதைச் சிந்தாமல் குடிப்பது பார்த்தேன்.

மயங்கி விழுந்தேன்.

எனக்கு மயக்கம் தெளிந்தபோது நான், ஹாலில் விழுந்த இடத்திலேயே விழுந்து கிடந்தது தெரிந்தது. மசமசப்பாய் பார்

வைக்கு வெளிச்சம் கிடைத்தது.
எழப்பார்த்தேன் முடியவில்லை. பின்
மண்டையில் ராஜஸுத்தனமான வலி.

கண்களைத் திறந்தேன் அருகே ஷீலா.
இன்னும் ஏதாவது ரத்தம் சிந்துமா
குடிக்கலாமா என்று காத்திருக்கிறாள்
போலும். போட நன்றி கெட்டவளே, நான்
வைத்த பாலைக் குடித்து வளர்ந்து விட்டு
எனக்கே துரோகம் செய்கிறாயா?

நான் விழுந்து கிடந்த இடத்தில் இருந்து
சற்றுத் தள்ளி அவள் நின்றிருந்தாள்.
என்னையோ என் அசைவுகளையோ
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள்
முகத்தில் கம்சனை வதைக்கும் முன்
கிருஷ்ணன் முகத்தில் இருந்த கோபம்
தெரிந்தது. அவளுக்குச் சற்றுத் தள்ளி ஒரு
காக்கி உடுப்புக்காரன், போலீஸ். சப்-
இன்ஸ்பெக்டரோ.

இவன் எப்போது வந்தான்? பாணுவடன்
சேர்ந்து நிற்கிறானே.

"அவனுக்கு மயக்கம் தெளிகிறது பாணு"
என்றான் இன்ஸ்பெக்டர்.

"தெளியட்டும், அவன் நிறைய
கேள்விகளுக்குப் பதில் தெரியாமல்
குழம்பிக் கொண்டிருப்பான். அதையெல்
லாம் தெளியவைத்த பிறகுதான் நான் என்
முடிவைச் செயலாற்றப் போகிறேன்"

"ப்ளீஸ் பாணு. அந்த முடிவு வேண்டாம்.
நான் போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட். என்னிடம்
விட்டுவிட்டு. நான் கவனித்துக்
கொள்கிறேன்"

"இல்லை மோகன். நீங்கள் என் காதலர்.
கணவனாகப் போகிறவர். உங்களுக்கு
இந்தக் கேஸில் நிறைய கேள்விகள்
இருக்கின்றன. தெளிவுபடுத்திக் கொண்ட
பின், கேஸில் இருக்கும் நியாய,
அனியாயத்தைப் பாருங்கள். அதன்பின்

உங்களுக்கு எது சரியென்று தோன்று
கிறதோ அதன்படி செய்யலாம்"

"முட்டாள்களே... என்னை என்ன
செய்யப் போவதாக உத்தேசம்?" என்று
நான் கத்த வாயெடுத்தேன். குரல்
எழுப்பவில்லை. பலவீனமாகி இருந்தேன்.
பாணு வைத்த அடியில் நான் இன்னும்
சாகாதிருப்பதே பெரிய ஆச்சரியம்"

"கீழே கிடக்கிறானே ஆகாஷ்,
இவன்தான் என் அப்பா சொர்ணவேலைக்
கொன்றவன்"

சொர்ணவேலின் மகளா நீ? அடிப்பாவி.
என்னை மோசம் செய்து விட்டாயே?

"அப்பா, அம்மாவும் நானும் இருப்பதை
அலட்சியம் செய்து, ஆஷாவின் அழகுக்கு
அடிமையானார். அவளை ஊரறிய
இரண்டாவது கல்யாணம் செய்து
கொண்டார். கொஞ்ச நாட்களில் ஆஷா
அப்பாவை அடிமையாக்கி விட்டாள். அவர்
சம்பாதித்த சொத்துக்கள் எல்லாவற்றையும்
தன் பெயருக்கு எழுதிக் கொண்டாள். இந்த
ராஸ்கலை ஏவி என் அப்பாவைக் கொல்லச்
சொன்னாள்..."

"இவன் அப்பாவை பின் மண்டையில்
நான் அடித்தது போலவே அடித்தான். பாத்
டாப்பில் கொண்டு போய் அவரைப் போட்டு
தண்ணீரில் மின்சாரம் பாய்கிற மாதிரி செய்து
சாகடித்தான். சாகடிக்கும்முன், அப்பாவிடம்
அவரைக் கொல்ல ஏவியது யார் என்றும்
சொன்னான்.

"அப்பாவை இவன் பின் மண்டையில்
அடித்தவுடன், பாத் டப்பில் மின்சாரத்தைப்
பாயவைக்க இவனுக்கு என்னவோ
இன்ஸ்ட்ருமென்ட் தேவைப்பட்டிருக்கிறது.
அதை எடுக்க அவன் போன சமயத்தில்
அப்பா எனக்கு தத்தித் தவழ்ந்து வந்து
போன் செய்து ஆஷாதான் கொல்ல

ஏவியிருக்கிறான் என்று சொன்னார்.

"அப்பா அதற்குப் பிறகு யின்சார அதிர்ச்சியில் செத்துப் போயிருக்கிறார். போலீஸ் விபத்து என்று நம்பிவிட்டது. பணம் படைத்த பொறுக்கி ஆஷா ஜெயித்து விட்டாள். நான் கொலை என்று சொன்னால் யாரும் நம்பப் போவதில்லை. பணத்தால் ஆஷா என்னையும் கொல்ல ஏற்பாடு செய்திருப்பாள். அதனால்தான் நான் ஆஷாவையும், ஆஷா ஏவிய கொலைகாரனையும் சிக்கவைக்கத் தீர்மானித்தேன்.

"எங்கள் பணமெல்லாம் போய்விட்டது. நான் ஏழையாகிவிட்டேன். ஆனால் தைரியம் இருந்தது. அதனால் விடாமல் ஆஷாவைக் கண்காணித்தேன். அவளுடைய முதல் கணவன் செத்தபோது அவள் அவுட்டோரில், அப்பா செத்த போதும் அவுட்டோரில். ஆகவே அவள் அவுட்டோர் போகும் போதெல்லாம் நான் சந்திரசேகரை கண்காணித்தேன். அவரைக் கொல்ல வந்த ஆகாஷ் என் கண்ணில் மாட்டிக் கொண்டான்.

"அப்புறம் இந்த ஃப்ளாட்டைக் கண்டுபிடிப்பது எளியதாக இருந்தது. வந்தேன். ஆராய்ந்தேன் இவன் ஒரு கவிதைப் பெட்டி வைத்திருக்கிறான். கண்ணதாசன், பாரதி, பாரதிதாசன் என்று அனைத்து மகாகவிகளும் எழுதியதெல்லாம் தான் எழுதியது என்ற புலம்பியிருக்கிறான். இவன் கவிதை என்று நினைத்துக் கிறுக்கிய கிறுக்கல்களில் இவன் வாழ்க்கை எனக்குத் தெரிந்தது.

"இவன் ஒரு பைத்தியக்காரன். இவனுடைய அம்மா ஆஷா இவனை விட மோசமான பைத்தியக்காரி. மனோவியாதிக் காரர்கள்"

"மற்றும், நான் பைத்தியம் இல்லடி. ராட்சசி, நான் நல்லவன்" என்று கத்தினேன்.

"உறுமுகிறான் பாருங்கள். இவன் பைத்தியம் இல்லை என்று எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறான். இவனுடைய அம்மாவை பதினைந்து வயதில் ஒருவன் கெடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான். அவள் ரத்னாவாக இருந்தபோது நடந்த விஷயம் இது. அப்படி கெட்டதால் பிறந்தவன் இவன். சேரியில் குப்பை மேடுகளில் வளர்ந்திருக்கிறான். ரத்னாவை வேறு வேறு ஆண்கள் உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சொந்த அம்மாவை இவன் வேறொருவனுடன் பார்த்துத் தொலைந்திருக்கிறான். அம்மா மனநிலை தவறியவள். பிள்ளையும் அப்படியே பிறந்திருக்கிறான். ரத்னா என்ற பெயருடன் பெண் இவனைத் தேடி வந்தால் ஐயா அவளைத் தொட மாட்டார்... ஏனென்றால் அது அம்மாவைத் தொடுகிற மாதிரி. ஆனால் படம் வரைவார். பாஸ்டர்ட்.

"இவள் அம்மா ஒரு விதத்தில் புத்திசாலி. எந்தப் பெண்ணும் இவனை வசியப்படுத்தி விடக்கூடாது என்பதால் அவளே இவனிடம் தினம் ஒரு ஜூனியர் ஆர்ட்டிஸ்டை அனுப்பியிருக்கிறாள். ரத்னா என்று பெயர் சொல்லிக் கொண்டால் சேதமில்லாமல் வரலாம் என்று ஆஷாவே சொல்லி அனுப்புவாள். இவனும் படம் வர்ரந்து அனுப்பி விடுவான்.

"ஆஷா தன்னை ஏமாற்றிய ஆண்களைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்பதற்காக பெரிய பெரிய புள்ளிகளாகத் தேர்ந்தெடுப்பாள். காதல் வலை வீசுவாள். சிக்கியவுடன் கல்யாணம். முடிந்தவுடன் இவனுடைய மோகினிப் பேய் அழகில் அவர்கள் மயங்கி

இருக்கும்போது சொத்துக்களை எழுதி வாங்கிக்கொண்டு அவர்களைக் கொல்லச் சொல்லி பையனுக்கு ஆணையிடுவான். எப்படியெல்லாம் மயக்கி அவன் நடிகை ஆனாளோ, அவன் நடப்பில் பாதி மயங்கி இருக்கிறான். அம்மா என்பதால் மீதிக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். நான் அதை உடைக்கத் தீர்மானித்தேன். பாணு என்ற பெயரில் வந்து உடைத்தேன். இவனை என் விரல் நுனியில் ஆடும் பொம்மையாக்கினேன். நான் இவனுடைய மனைவியாகி விடுவேன் என்ற நம்பிக்கையில் அம்மாவைக் கொன்றான். இப்போது, என் அப்பாவை இவன் சாகடித்த மாதிரி நான் இவனை சாகடிக்கப் போகிறேன். வெயிட் இவனைப் போலீஸில் ஹாண்ட் ஓவர் பண்ணினால் என்ன என்றுதானே கேட்கப் போகிறீர்கள். நோ. இம்பாஸ்பிள். இவன் செய்த எந்தக் கொலைக்கும் ஆதாரம் இல்லை. தப்பித்து வந்துவிடுவான். ஏற்கனவே பைத்தியம், அப்புறம் வெறி இன்னும் அதிகமாகி விடும். சமூகமே பயப்படும் அளவு இவன் வன்முறைக்காரனாகி விடுவான். நான் உங்களிடம் எதுவும் சொல்லாமல் இருந்திருந்தால் உங்களுக்கு இவன் கேஸைப் பற்றி எதுவுமே தெரிந்திருக்காது. நீங்கள் என் கணவராகப் போகிறீர்கள் என்பதால் எல்லாம் சொன்னேன். என் வருங்காலக் கணவா. இங்கே கடமை வேண்டாம். இதயம் வேண்டும் அது இருந்தால் இவனுக்கு நான் கொடுக்கும் தண்டனை சரி என்று தோன்றும் என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"இன்ஸ்பெக்டர். அவள் பெயர் சொல்கிறாள். அவள் சொல்வதையெல்லாம் தம்பாடீர்கள்"

“பிரதிவாதி தனக்குத்தானே ஏதோ வாதாடுகிறான் பாருங்கள். நீங்கள் என்னை ஜெயிலில் போட்டாலும் சரி மோகன், நான் இதைத்தான் செய்வேன். இவனைக் கொல்வதால் எனக்கு குற்ற உணர்ச்சியே இருக்காது. நிம்மதிதான் இருக்கும். கொல்லவா?”

"கொல்லு" என்றான் இன்ஸ்பெக்டர்.
"நோ. நோ. நோ. நோ."

"நோ. நோ. நோ. நோ. நோ. நோ"
 "ஏய், சுமமாக்கி."

"ஏய், சும்மாக்கிட" என்றாள் பாண்டி.
தவதை என்ன பொருள்

தேவதை என்ன கொடுரமாக பேசுகிறாள். பாணு நியாயமா? இந்த நம்பிக்கை துரோகம் உனக்கு அடுக்குமா?"

“முதலில் இவன் எழுதியிருக்கும் குப்பைகளை எல்லாம் எரித்துப் பிளந்து அவுட்பண்ணைங்கள் மோகன். நாளைக்கு வேறு எவனாவது இது விபத்தில்லை கொலை என்று சொல்லி விடப் போகிறான்”

அந்த இன்ஸ்பெக்டர் என் கண்முன் என் கவிதைகளுக்கு நெருப்பு வைத்தான்.

ஆட்டோமாடிக்காகப் பூட்டிக்கொள்ளும் பூட்டோடு கதவு. ஸோ, அந்த வகையில் டிபார்ட்மென்டிற்குச் சந்தேகம் வராதே?"

"வராது பாணு"

"வெரிசூட். இந்த டெக்னிக்கல் விஷயங்களை எல்லாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் உங்களைக் கூப்பிட்டேன்"

"இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

“இவனைக் கொண்டுபோய் பாத் டாப் பில் போட வேண்டும். அப்புறம் மின்சாரத் தை இவன் இருக்கும் டப்பில் போட வேண்டும்.”

என்னை நெருங்கினார்கள். நான் மறுத்தேன். புன்சிரித்தார்கள். நான் ஒரு மல்லாந்த ஆமை போல் அவர்களுக்குத்

தோன்றியிருக்க வேண்டும். இருபுறமும்
என்னைப் பிடித்துத் தள்ளினார்கள்.
தரையில் இருந்த ரத்தத்தை ஷீலா
நக்கினாள்.

என்னைப் பாத் டப்பில் போட்டார்கள்.
பின் மண்டை குழாயில் இடித்து ரத்தம்
டப்பில் இருந்த நீரோடு சேர, ஷீலா
அதையும் குடித்துவிடும் ஆத்திரத்தில் பாத்
டப்பில் பாய்ந்தாள்.

"இந்த பாழாய்ப்போன பூனையும்
சாகட்டும்! ஆகாஷ். ஸாரி ஆகாஷ். நீ
செத்துப் போகவேண்டும். முடிந்தால்
அடுத்த ஜன்மத்தில் நீ நல்லவனாகப்
பிறக்கப்பார்"

நான் என் முந்தைய நாட்களை
நினைத்தேன். ஆஷாம்மா. ஒரு பெண்ணை
நம்பி மோசம் போய்விட்டேன் அம்மா.
உன்னையும் சாகடித்துவிட்டேன். ஸாரி
ஆஷாம்மா. எப்படியும் உன்னருகில்தானே
வரப்போகிறேன்.

இருங்கடி,
உங்களையெல்லாம் இன்னொரு ஜன்மத்தி
லாவது பழிவாங்கவில்லை. என் பெயரை
நான் மாற்றி வைத்துக் கொள்கிறேன்.

'கக்' என்று ஸ்விட்ச் போடப்படும் சத்தம்
'ம்ம்ம்ம்ம்ம்ய்ய்யயாஆஆஆஆஆவ்'

முற்றும்

விவேக் பப்ளிகேஷன்ஸ் சார்பில் வெளியிடு
பவரும், ஆசிரியரும், எஸ்பி. ராமு, 6/84, மல்லன்
பொன்னப்பன் தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை - 600 005. அச்சிட்டவர் எஸ்.பி.
மெய்யப்பன், எஸ்.பி.எம். பைன் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை - 600 005. ஆசிரியர் எஸ்பி. ராமு,
தொலைபேசி: 28487533, 28483163.